

Het Groene Boek

Muammar Al Qadhafi

*Digitale heruitgave: april 2015
(Nederlandse vertaling en voorwoord van Garikai Chengu)*

Duurzame Korrewegwijk

Re(d)actie adres:
duurzamekorrewegwijk@gmail.com

Je suis hypocrite

Het zinkende schip van de Europese democratie...

Libië was onder Kadhafi de meest welvarende democratie van Afrika

Door Garikai Chengu

12 januari 2013

Countercurrents.org

* * *

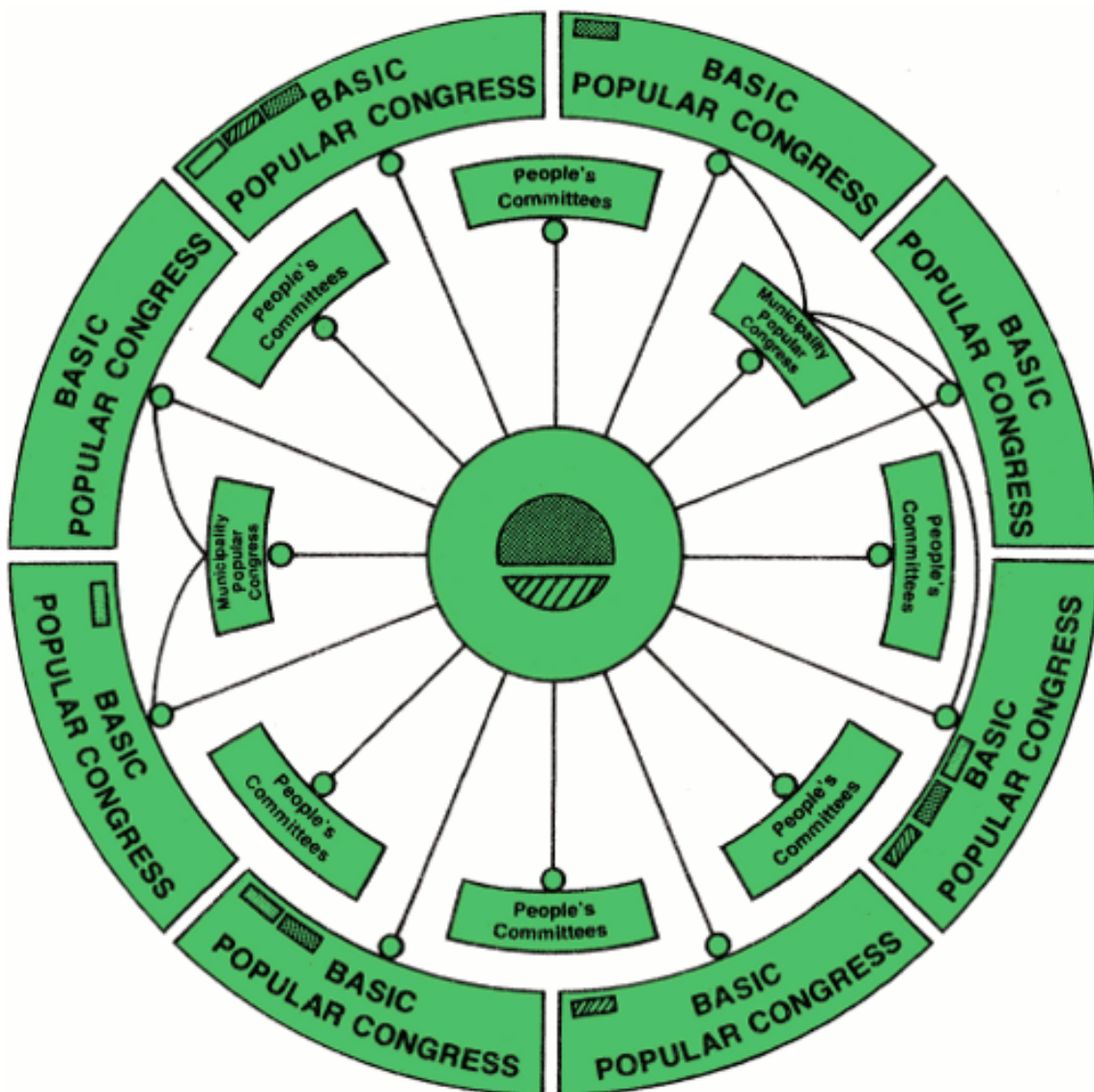
In tegenstelling tot de populair opvatting was Libië, dat door de westerse media beschreven werd als “Kadhafi’s militaire dictatuur”, in feite een van ’s werelds meest democratische staten.

In 1977 riep de bevolking van Libië de Jamahiriya of “regering van de volksmassa’s door zichzelf en voor zichzelf” uit. De Jamahiriya was een hogere vorm van directe democratie met ‘de mensen als president’. Traditionele instellingen van de overheid werden ontbonden en opgeheven, en macht behoorde direct tot de mensen door middel van diverse commissies en congressen.

De natiestaat van Libië was verdeeld in verschillende kleine gemeenschappen die in wezen “mini-autonome staten” binnen een staat waren. Deze autonome staten hadden controle over hun wijken en konden een reeks van besluiten nemen, met inbegrip van beslissingen over de olie-inkomsten en budgettaire middelen. Binnen deze mini autonome staten waren de drie belangrijkste organen van de Libische democratie de lokale volksraden, volksvergaderingen en uitvoerende revolutionaire raden.

In 2009 nodigde Kadhafi de New York Times uit naar Libië om twee weken de directe democratie van de natie van nabij te observeren. Zelfs de New York Times, die altijd zeer kritisch was over kolonel Kadhafi, moest toegeven dat in Libië de intentie was dat “iedereen betrokken is bij elke beslissing ... Tienduizenden mensen nemen deel aan lokale bijeenkomsten van comités om kwesties te bespreken en te stemmen over van alles en nog wat, van buitenlandse verdragen tot het bouwen van scholen.” Het doel van deze comité bijeenkomsten was het bouwen van een brede nationale consensus.

Een stap hoger dan de lokale comités waren de volkskongressen. Vertegenwoordigers van alle 800 lokale comités in het hele land kwamen een aantal keren per jaar bijeen op een volkscongres, in Kadhafi’s geboorteplaats Sirte, om wetten aan te nemen op basis van wat de mensen zeiden in hun lokale bijeenkomsten. Deze congressen hadden

Bron: "Reis naar de Libische Jamahiriya" (20-26 mei 2000).

wetgevende macht om nieuwe wetten te schrijven, het formuleren van de economische en de openbare orde en konden ook verdragen en overeenkomsten ratificeren.

Alle Libiërs werden toegestaan om deel te nemen aan lokale commissies en vergaderingen en soms kreeg kolonel Kadhafi wat kritiek. In feite waren er tal van gelegenheden waarin zijn voorstellen verworpen werden door de meerderheidsstem en het tegenovergestelde werd goedgekeurd en in wetgeving werd vastgelegd.

Bijvoorbeeld, bij vele gelegenheden heeft Kadhafi het voorstel gedaan tot de afschaffing van de doodstraf en pleitte hij voor thuisonderwijs in plaats van traditionele scholen.

Echter, de volkskongressen wilden de doodstraf en klassieke scholen behouden, en uiteindelijk heerste de wil van het volkscongres. Op vergelijkbare wijze diende kolonel Kadhafi in 2009 een voorstel in tot het in wezen helemaal afschaffen van de centrale overheid en alle olie opbrengsten rechtstreeks over te maken naar elk gezin. Het volkscongres verwierp ook dit idee.

Een stap hoger dan de volkskongressen waren de uitvoerende revolutionaire raden. De revolutionaire raden werden verkozen door de volkskongressen en werden belast met de uitvoering van beleid naar voren gebracht door de mensen. Revolutionaire raden waren alleen verantwoording schuldig aan gewone burgers en konden door hen gewijzigd of teruggeroepen worden op elk gewenst moment. Beslissingen van de volksvergaderingen en uitgevoerd door de uitvoerende revolutionaire raden weerspiegelde de soevereine wil van het hele volk, en niet alleen die van van een bepaalde klasse, factie, stam of individu. Het Libische systeem van directe democratie gebruikte het woord ‘verheffing’ in plaats van ‘verkiezing’, en vermeden de politieke campagnes die een kenmerk zijn van de traditionele politieke partijen die alleen de welgestelde burgers bevoorrechten.

In tegenstelling tot het Westen, stemmen Libiërs niet eens in de vier jaar voor een president en lokale parlementariërs die dan alle beslissingen voor hen zouden nemen. Gewone Libiërs beslissen zelf ten aanzien van het buitenlandse, nationale en economische beleid.

Verscheidene westerse commentatoren hebben terecht opgemerkt dat het unieke Jamahiriya systeem bepaalde nadelen had, onder meer met betrekking tot de opkomst, het initiatief om te spreken, en voldoende toezicht.

Toch is het duidelijk dat Libië soevereiniteit en democratie op een andere en progressieve manier heeft geconceptualiseerd.

Democratie gaat niet alleen over verkiezingen of politieke partijen. Echte democratie gaat dus over de menselijke rechten. Tijdens de NAVO-bombardementen op Libië, vergat de westerse media te vermelden dat de Verenigde Naties net een lange dossier had voorbereid over Kadhafi’s verworvenheden op het gebied van de mensenrechten. Het VN-rapport prees Libië voor het verbeteren van de “wettelijke bescherming” voor burgers, mensenrechten een “prioriteit” te maken, de verbetering van de rechten van vrouwen, opleidingsmogelijkheden en toegang tot huisvesting. Tijdens het Kadhafi tijdperk werd huisvesting als een mensenrecht beschouwd. Bijgevolg is er vrijwel geen dakloosheid of Libiërs die onder bruggen leven. Hoeveel Libische woningen en bruggen heeft de NAVO vernietigd?

Een gebied waarop de mensenrechtenraad van de Verenigde Naties Kadhafi overvloedig prezen waren de vrouwenrechten. In tegenstelling tot veel andere landen in de Arabische wereld, hadden vrouwen in Libië het recht op onderwijs, banen, echtscheiding, eigendom

en inkomen. Toen kolonel Kadhafi de macht overnam in 1969, gingen weinig vrouwen naar de universiteit. Vandaag zijn meer dan de helft van de Libische universiteitsstudenten vrouwen. Eén van de eerste wetten die in 1970 door Kadhafi werd ingesteld was de wet op gelijk loon voor gelijk werk, slechts een paar jaar nadat een soortgelijke wet aangenomen werd in de VS. In feite genieten Libische werkende moeders een reeks van voordelen, waaronder bonussen voor kinderen, gratis kinderopvang, gratis gezondheidszorgcentra en pensionering op de 55^e.

Democratie gaat niet slechts over het houden van verkiezingen om simpelweg specifieke vertegenwoordigers van de elite klasse te kiezen die over de massa heersen. Echte democratie gaat over democratisering van de economie en het geven van economische macht aan de meerderheid.

Feit is dat het westen heeft aangetoond dat ongebreidelde vrije markten en echte vrije verkiezingen gewoon niet naast elkaar kunnen bestaan. Georganiseerde hebzucht verslaat altijd ongeorganiseerde democratie. Hoe kan het kapitalisme en democratie naast elkaar bestaan als rijkdom en macht in de handen van weinigen is geconcentreert, en de ander macht en rijkdom onder de massa wil verspreiden? De Jamahiriya onder Kadaffi beoogde het verspreiden van de economische macht onder de onderdrukte meerderheid in plaats van de bevoorrechte minderheid.

Voorafgaand aan kolonel Kadhafi, onder koning Idris, schreef Standard Oil in Libië de aardolie wetten voor. Kadhafi maakte aan dat alles een eind. Geld uit olie opbrengsten wordt direct gestort op de bankrekening van elke Libische burger. Men mag zich afvragen of Exxon Mobil en British Petroleum door zullen gaan met deze praktijk in het nieuwe democratische Libië?

Democratie gaat niet alleen maar over verkiezingen of politieke partijen. Echte democratie gaat ook over gelijke kansen door middel van onderwijs en het recht op leven via de toegang tot gezondheidszorg. Is het daarom niet ironisch dat Amerika Libië bombardeerde om er hoegenaamd democratie te verspreiden, terwijl in Amerika onderwijs in toenemende mate steeds meer een privilege wordt en niet een recht en in uiteindelijke zin een schuld. Als er een helder en getalenteerde kind in de rijkste natie op aarde zich niet kan veroorloven om naar de beste scholen te gaan, dan heeft de maatschappij dat kind gefaald. In feite is voor jongeren over de hele wereld het onderwijs een paspoort naar de vrijheid. Elke natie die mensen laat betalen voor toegang tot onderwijs is alleen vrij voor de rijken, maar niet voor de armen.

Onder Kadhafi was onderwijs een mensenrecht en was het gratis voor alle Libiërs. Als een Libiër geen werk kon vinden na het afstuderen betaalde de staat de persoon het gemiddelde salaris in dat beroep.

Voor miljoenen Amerikanen wordt gezondheidszorg daarom steeds meer een privilege en geen recht. Een recente studie van de Harvard Medical School schatte dat een gebrek aan ziekteverzekering jaarlijks 44.789 overvloedige overlijdens in Amerika veroorzaakt. Onder Kadhafi is gezondheidszorg een recht van de mens en het is gratis voor alle Libiërs. Met betrekking tot gezondheidszorg, onderwijs en economische rechtvaardigheid, is het de vraag of Amerika zich in de positie bevindt om democratie naar Libië te exporteren, of zou Amerika beter een voorbeeld nemen aan Libië?

Muammar Kadhafi erfde een van de armste landen in Afrika. Maar tegen de tijd dat hij werd vermoord, was Libië ongetwijfeld Afrika's meest welvarende natie. Libië had het hoogste BNP per hoofd van de bevolking en de hoogste levensverwachting in Afrika en minder mensen leefden onder de armoedegrens dan in Nederland. Libiërs genieten niet alleen van gratis gezondheidszorg en gratis onderwijs, ook genoten ze gratis elektriciteit en renteloze leningen. De prijs van benzine lag rond de \$ 0,14 per liter, die van 40 broden brood slechts \$ 0,15. Bijgevolg wees de Verenigde Naties Libië de 53ste plaats toe in de wereldranglijst van menselijke ontwikkeling.

Het fundamentele verschil tussen het westerse democratisch stelsel en de directe democratie in de Jamahiriya is dat in Libië burgers de kans kregen om direct bij te dragen en deel te nemen aan de besluitvorming, niet slechts door middel van gekozen vertegenwoordigers. Vandaar dat alle Libiërs toegestaan werd hun standpunten direct te verwoorden – niet in een parlement van slechts een paar honderd elite politici – maar in honderden comité's bijgewoond door minstens duizenden gewone burgers. In plaats van een militaire dictatuur, was Libië onder Kadhafi Afrika's meest welvarende democratie.

* * *

Garikai Chengu is lid van het *Du Bois Instituut* voor Afrikaans onderzoek aan de universiteit van Harvard. Garikai kan via **chengu@fas.harvard.edu** worden gecontacteerd.

Deel Een
De Oplossing van het
Vraagstuk van de Democratie:
“De Autoriteit van het Volk”

HET INSTRUMENT VAN DE OVERHEID	11
PARLEMENTEN	12
DE PARTIJ	13
KLASSE	15
REFERENDA	17
VOLKSCONFERENTIES EN VOLKSCOMITÉS	18
DE WET VAN DE SAMENLEVING	21
WIE HOUDT TOEZICHT OP HOE DE MAATSCHAPPIJ ZICH GEDRAAGT?	23
HOE KAN DE SAMENLEVING ZIJN KOERS OMBUIGEN WANNEER AFWIJKINGEN VAN HAAR WETTEN ZICH VOORDOEN?	23
DE PERS	24

HET INSTRUMENT VAN DE OVERHEID

Het instrument van de overheid is het belangrijkste politieke probleem waarmee de gemeenschappen van mensen worden geconfronteerd. (Het probleem van het instrument van de overheid brengt vragen van de volgende soort met zich mee. Welke vorm moet de uitoefening van het gezag aannemen? Hoe moeten samenlevingen zich politiek organiseren in de moderne wereld?)

Zelfs conflicten binnen het gezin zijn vaak het gevolg van het niet oplossen van dit probleem van de autoriteit. Dat is duidelijk belangrijker geworden met de opkomst van moderne samenlevingen.

De mensen van vandaag de dag worden geconfronteerd met dit probleem op een nieuwe en hardnekkige manier. Gemeenschappen worden blootgesteld aan onzekerheid en lijden onder de ernstige gevolgen van foute oplossingen. Tot nu toe is niemand erin geslaagd deze vragen afdoende en democratisch te beantwoorden. **HET GROENE BOEK** geeft de ultieme oplossing voor het probleem van het juiste instrument van de overheid.

Alle politieke systemen in de wereld van vandaag zijn een product van de strijd om de macht tussen alternatieve instrumenten van de overheid. Deze strijd kan vreedzaam of gewapend zijn, zoals deze is tussen klassen, sekten, stammen, partijen of individuen. Het resultaat is altijd de overwinning van een bepaalde bestuursstructuur – zij het van een individu, groep, partij of klasse – en de nederlaag van het volk; de nederlaag van de echte democratie.

Een politieke strijd, die resulteert in de overwinning van een kandidaat met bijvoorbeeld 51 procent van de stemmen, leidt tot een dictatoriaal bestuur in de gedaante van een valse democratie, omdat 49 procent van het electoraat wordt geregeerd door een instrument van de overheid waarop ze niet hebben gestemd, maar die is opgelegd. Dat is dictatuur. Daarnaast kan dit politieke conflict een bestuursorgaan produceren dat zelfs een minderheid vertegenwoordigt. Want wanneer de stemmen worden verdeeld over verscheidene kandidaten, en hoewel de een meer stemmen heeft dan enig ander, dan kan de som van de stemmen ontvangen door degenen met minder stemmen toch een overweldigende meerderheid vormen. Echter, de kandidaat met minder stemmen wint en zijn succes wordt beschouwd als legitiem en democratisch! In feite is de dictatuur gevestigd onder het mom van valse democratie. Dat is de realiteit van de politieke systemen in de wereld van vandaag. Het zijn dictatoriale systemen en het is duidelijk dat ze echte democratie falsificeren.

PARLEMENTEN

Parlementen zijn de ruggengraat van de conventionele democratie in de wereld van vandaag. Het parlement is een misrepresentatie van het volk, en parlementaire systemen zijn een valse oplossing voor het probleem van de democratie. Parlementen zijn oorspronkelijk opgericht om de mensen te vertegenwoordigen, maar dit is op zich ondemocratisch omdat democratie betekent: de autoriteit van de mensen en niet een autoriteit namens de mensen. Louter het bestaan van een parlement betekent de afwezigheid van het volk. Echte democratie bestaat alleen door de directe participatie van het volk, en niet door de activiteit van hun vertegenwoordigers. Parlementen zijn een juridische barrière tussen de mensen en de uitoefening van gezag, de massa's uitsluitend van betekenisvolle politiek en het monopoliseren van de soevereiniteit in hun plaats. De mensen rest nog slechts een façade van democratie, tot uiting komend in lange wachtrijen voor de stembureaus.

Om het karakter van parlementen bloot te leggen, moet men hun oorsprong onderzoeken. Ze worden ofwel gekozen via kiesdistricten, een partij of een coalitie van partijen, of worden benoemd. Maar al deze procedures zijn ondemocratisch, want het verdelen van de bevolking in kiesdistricten betekent dat een lid van het parlement duizenden mensen vertegenwoordigt, of zelfs honderdduizenden of miljoenen, afhankelijk van de grootte van de bevolking. Het betekent ook dat een lid weinig organisatorische banden houdt met de kiezers, omdat hij, net als andere leden, wordt beschouwd als een vertegenwoordiger van het hele volk. Dit is wat de heersende traditionele democratie vereist. De massa's zijn volledig geïsoleerd van de vertegenwoordiger en hij, op zijn beurt, is volledig verwijderd van de massa's. Onmiddellijk na het winnen van de stemmen van de kiezers neemt de vertegenwoordiger de volkssoevereiniteit over en handelt in hun naam. De heersende traditionele democratie begiftigt het lid van het parlement met heiligheid en onschendbaarheid die aan de rest van de mensen wordt onthouden. Parlementen zijn aldus een middel tot plundering en het confisceren van het gezag van de mensen geworden. Het is dus het recht van het volk geworden om door middel van revolutie dergelijke instrumenten te vernietigen – de zogenaamde parlementaire vergaderingen die democratie en soevereiniteit te grabbel gooien, en die de wil van het volk smoren. De massa's hebben het recht om het nieuwe principe te verkondigen: geen vertegenwoordiging in plaats van de mensen.

Als het Parlement is gevormd uit een partij als een gevolg van het winnen van een verkiezing, wordt het een parlement van de winnende partij en niet van het volk. Het vertegenwoordigt de partij en niet het volk, en de uitvoerende macht van het parlement wordt dat van de zegevierende partij en niet van de mensen. Hetzelfde geldt voor het parlement van de evenredige vertegenwoordiging, waarin elke partij een aantal zetels heeft in verhouding tot hun succes tijdens de stemming. De leden van het parlement vertegenwoordigen hun respectievelijke partijen en niet het volk, en de macht van zo'n

coalitie is de macht van de gecombineerde partijen en niet dat van de mensen. Onder dergelijke systemen, is het volk dat stemde het slachtoffer van uitbuiting door concurrerende facties die de mensen bedriegen in een politiek circus dat van buiten lawaaierig en hectisch is, maar van binnen machteloos en irrelevant. Als alternatief worden de mensen verleid tot het staan in lange, apathische, stille rijen om hun stem uit te brengen op een zelfde manier als ze oud papier gooien in de vuilnisbak. Dat is de traditionele democratie die heerst in de hele wereld, of het nu wordt vertegenwoordigd door een één-partij, twee partijen, meerdere partijen of geen-partij-systeem. Het is dus duidelijk dat vertegenwoordiging oplichterij is.

Aangezien het systeem van de verkozen parlementen is gebaseerd op propaganda om stemmen te winnen, is het een demagogisch systeem in de echte zin van het woord. Stemmen kunnen worden gekocht en vervalst. Arme mensen zijn niet in staat om te concurreren in de verkiezingscampagnes, en het resultaat is dat alleen de rijken worden verkozen.

Filosofen, denkers en schrijvers bepleitten de theorie van de vertegenwoordigende parlementen in een tijd dat mensen door koningen, sultans en veroveraars onbewust werden gedreven als schapen. Het uiteindelijke streven van de mensen in die tijd was om iemand te hebben om hen te vertegenwoordigen tegenover deze heersers. Toen zelfs dit streven werd afgewezen, voerden mensen een bittere en langdurige strijd om dit doel te bereiken.

Na de succesvolle vestiging van het tijdperk van de republieken en het begin van het tijdperk van de massa's, is het ondenkbaar dat democratie zou betekenen het kiezen van slechts enkele vertegenwoordigers die optreden namens de massa's. Dat is een verouderde structuur. De autoriteit moet in de handen zijn van alle mensen.

De meest tirannieke dictaturen die de wereld heeft gekend, hebben bestaan onder het regiem van parlementen.

DE PARTIJ

De partij is een hedendaagse vorm van dictatuur. Het is het moderne instrument van de dictatoriale regering. De partij is de regering van een deel over het geheel. Omdat een partij geen individu is, creëert het een oppervlakkige democratie door de oprichting van vergaderingen, commissies, en propaganda via haar leden. De partij is niet een democratisch instrument, omdat het uitsluitend bestaat uit mensen die gemeenschappelijke belangen, een gemeenschappelijk inzicht, een zelfde cultuur hebben; of degenen die behoren tot dezelfde regio of hetzelfde geloof. Ze vormen een partij om hun doel te bereiken, leggen hun wil op, of breiden hun overtuigingen, waarden en belangen uit naar de samenleving als geheel. Een partij heeft tot doel om macht te veroveren onder

het mom van de uitvoering van haar programma. Democratisch gezien, zou geen partij een heel volk mogen beheersen, welk bestaat uit een diversiteit van belangen, ideeën, temperamenten, regio's en overtuigingen. De partij is een dictatoriaal instrument van de overheid dat diegene met gemeenschappelijke visies of belangen in staat stelt om het volk als geheel te regeren. Binnen de gemeenschap vertegenwoordigt de partij een minderheid.

Het doel van de vorming van een partij is het creëren van een instrument om de mensen te regeren, dat wil zeggen heersen over niet-leden van de partij. De partij is fundamenteel gebaseerd op een willekeurig autoritair concept – de overheersing van de leden van de partij over de rest van het volk. De partij veronderstelt dat het verkrijgen van de macht de manier is om haar doel te bereiken, en gaat ervan uit dat dat ook de doelstellingen zijn van het volk. Dit is de theorie die de partijdictatuur rechtvaardigt, en is de basis van elke dictatuur. Het maakt niet uit hoeveel partijen er bestaan, de theorie blijft geldig.

Het bestaan van vele partijen versterkt de strijd om de macht, en dit resulteert in de verwaarlozing van de doelstellingen van het volk en van alle sociaal gunstige plannen. Dergelijke acties worden gepresenteerd als een rechtvaardiging om de positie van de regerende partij te ondermijnen, zodat een oppositiepartij haar kan vervangen. De partijen nemen zeer zelden hun toevlucht tot wapens in hun strijd, maar beperken zich tot het aan de kaak stellen en denigreren van elkaars activiteiten. Dit is een strijd die onvermijdelijk wordt gevoerd ten koste van de hogere, vitale belangen van de samenleving. Sommige, zo niet alle, van die hogere belangen vallen ten prooi aan de strijd om de macht, want de vernietiging van die belangen ondersteunt de oppositie in hun argumenten tegen de regerende partij of partijen. Om te regeren moet de oppositiepartij het bestaande instrument van de overheid verslaan.

Om dit te doen, moet de oppositie de successen van de regering minimaliseren en twijfel zaaien over haar plannen, ook al zijn die plannen gunstig voor de samenleving. Bijgevolg, worden de belangen en de programma's van de samenleving het slachtoffer van de strijd om de macht van de partijen. Een dergelijke strijd is dus, politiek, sociaal en economisch destructief voor de samenleving, ondanks het feit dat het politieke activiteit creëert.

Aldus resulteert de strijd in de overwinning van een ander instrument van de overheid, de val van de ene partij, en de opkomst van een ander. Het is in feite een nederlaag voor de mensen, dat wil zeggen, een nederlaag voor de democratie. Bovendien kunnen partijen worden omgekocht en corrupt zijn van binnen of van buiten uit.

Oorspronkelijk is de partij ogenschijnlijk opgericht om het volk te vertegenwoordigen. Vervolgens vertegenwoordigt de partijleiding de leden, en de partijleider vertegenwoordigt de partij elite. Het wordt duidelijk dat dit partijdige spel een bedrieglijke farce is op basis van een valse vorm van democratie. Het heeft een egoïstisch autoritair karakter op basis van manoeuvres, intriges en politieke spelletjes. Dit bevestigt het feit dat het

partij-systeem is een moderne vorm van dictatuur is. Het partij-systeem is een regelrechte, niet overtuigende dictatuur, een die de wereld nog niet achter zich heeft gelaten. Het is in feite de dictatuur van de moderne tijd.

Het parlement van de winnende partij is inderdaad een parlement van de partij, want de uitvoerende macht gevormd door dit parlement is de macht van de partij over het volk. De partijmacht, die zogenaamd goed is voor het welzijn van het hele volk, is eigenlijk de aartsvijand van een fractie van de mensen, namelijk de oppositie partij of partijen en hun aanhangers. De oppositie is dus niet een controle van het volk op de regerende partij, maar is eerder zelf opportunistisch er naar op zoek de regerende partij te vervangen. Volgens de moderne democratie, is het parlement de legitieme controle op de regerende partij, waarvan de meeste leden van de regerende partij zijn. Dat wil zeggen, de controle is in handen van de regerende partij, en de macht is in handen van de controlerende partij. Dus het bedrog, de valsheid en de nietigheid van de dominante politieke theorieën in de wereld van vandaag worden duidelijk. Uit deze ontstaat de hedendaagse conventionele democratie.

“De partij vertegenwoordigt een deel van de mensen, maar de soevereiniteit van het volk is ondeelbaar.”

“De partij bestuurt naar verluidt ten behoeve van de mensen, maar in werkelijkheid is het ware principe van de democratie gebaseerd op het idee dat er geen vertegenwoordiging kan zijn in plaats van het volk.”

Het partij-systeem is het moderne equivalent van het tribale of sektarische systeem. Een maatschappij beheerst door een partij is vergelijkbaar met een die wordt beheerst door een stam of een sekte. De partij is, zoals aangetoond, de perceptie van een bepaalde groep mensen, van de belangen van een groep in de samenleving, of een geloof, of een regio. Een dergelijke partij is een minderheid in vergelijking met het hele volk, net als de stam en de sekte zijn. De minderheid heeft beperkte, gemeenschappelijke sektarische belangen en overtuigingen, van waaruit een gemeenschappelijke visie wordt gevormd. Alleen het bloedverwantschap onderscheidt een stam van een partij, en, inderdaad, een stam kan ook de basis zijn voor de oprichting van een partij. Er is geen verschil tussen partijenstrijd en tribale of sektarische strijd om de macht. Net zoals een tribale en sektarische regering politiek onaanvaardbaar en ongepast is, geldt dit ook voor een systeem van partijen. Beiden volgen dezelfde weg en leiden tot hetzelfde eind. De negatieve en destructieve effecten van de stammen of sektarische strijd op de samenleving is identiek aan de negatieve en destructieve effecten van de partijen strijd.

KLASSE

Het politieke klasse-systeem is hetzelfde als een partijen, tribaal, of sektarisch systeem, aangezien een klasse de samenleving domineert op dezelfde manier dat een partij, stam of

sekte dat zou doen. Klassen zijn, net als partijen, sektes of stammen, groepen mensen in de samenleving met dezelfde gemeenschappelijke belangen. Gemeenschappelijke belangen vloeien voort uit het bestaan van een groep mensen die met elkaar verbonden zijn door een bloed-verwantschap, geloof, cultuur, plaats of levensstandaard. Klassen, partijen, sektes en stammen ontstaan omdat bloed-verwantschap, sociale rang, economisch belang, levensstandaard, geloof, cultuur en plaats een gemeenschappelijke visie creëren om een gemeenschappelijk doel te bereiken. Aldus ontstaan sociale structuren, in de vorm van klassen, partijen, stammen of sekten. Deze ontwikkelen zich uiteindelijk tot politieke entiteiten gericht op de realisatie van de doelen van die groep. In alle gevallen, is het volk noch de klasse, de partij, de stam, of de sekte, want deze zijn niet meer dan een segment van de bevolking en vormen een minderheid. Indien een klasse, een partij, een stam, of een sekte een samenleving domineert, dan wordt het dominante systeem een dictatuur. Echter, een coalitie gebaseerd op klasse of stammen heeft de voorkeur boven een partijen coalitie, omdat de samenleving oorspronkelijk bestond uit tribale gemeenschappen. Men vindt zelden een groep van mensen die niet behoren tot een stam, en alle mensen behoren tot een bepaalde klasse. Maar geen partij of partijen omarmt het hele volk en dus vertegenwoordigt de partij of coalitie partij een minderheid in vergelijking met de massa's buiten de partijen. Onder echte democratie, bestaat er geen enkele rechtvaardiging voor de ene klasse om andere klassen aan haar belangen te onderwerpen. Op dezelfde reden kan geen enkele partij, stam of sekte anderen verpletteren voor hun eigen belangen.

Het toestaan van dergelijke acties verlaat de logica van de democratie en rechtvaardigt het toevlucht nemen tot het gebruik van geweld. Een dergelijk politiek van onderdrukking is dictatoriaal omdat ze niet in het belang is van de hele maatschappij, die bestaat uit meer dan een klasse, stam of sekte, of de leden van een partij. Er is geen rechtvaardiging voor dergelijke acties, hoewel het dictatoriale argument is dat de samenleving in feite bestaat uit een groot aantal segmenten, waarvan er een de liquidatie van anderen moet bewerkstelligen om aan de macht te blijven. Deze oefening is dus niet in het belang van de hele samenleving, maar eerder in het belang van een bepaalde klasse, stam, sekte, partij, of degenen die beweren te spreken voor de samenleving. Een dergelijke handeling is hoofdzakelijk gericht op de leden van de samenleving die niet behoren tot de partij, klasse, stam of sekte die zich bezighoudt met de liquidatie.

Een samenleving verscheurd door partij vetes is vergelijkbaar met een die wordt verscheurd door tribale of sektarische conflicten.

Een partij die is gevormd in de naam van een klasse wordt onvermijdelijk een substituut voor die klasse en blijft in het proces van spontane transformatie totdat het uiteindelijk vijandig staat tegenover de klasse die het vervangt.

Elke klasse die een samenleving erft, erft ook zijn eigenschappen. Als de werkende klasse, bijvoorbeeld, alle andere klassen van een bepaalde maatschappij onderwerpt,

dan wordt het haar enige erfgenaam en vormt het haar materiële en sociale basis. De erfgenaam verkrijgt de kenmerken van degenen die hij erft, hoewel dit misschien niet gelijk evident is. Met het verstrijken van de tijd, zullen de kenmerken van de andere geëlimineerd klassen opkomen binnen de gelederen van de arbeidersklasse zelf. De leden van de nieuwe maatschappij zullen de attitudes en perspectieven overnemen in hun nieuw ontwikkelde eigenschappen. Aldus zal de arbeidersklasse een aparte maatschappij ontwikkelen met alle tegenstellingen van de oude maatschappij. In de eerste fase worden de materiële standaarden en het belang van de leden ongelijk. Daarna, ontstaan groepen die automatisch klassen worden die hetzelfde zijn als de klassen die werden geëlimineerd. Zo begint de strijd voor de heerschappij van de maatschappij opnieuw. Elke groep van mensen, elke factie, en elke nieuwe klasse zal ernaar streven het instrument van de overheid te worden.

Hoewel sociaal van nature, is de materiële basis van een samenleving veranderlijk. Het instrument van de overheid van deze materiële basis kan enige tijd overeind blijven, maar zal uiteindelijk overbodig geworden als nieuw materiële en sociale normen evolueren naar een nieuwe materiële basis. Elke samenleving die een klasse conflict ondergaat kan op een gegeven moment een één-klasse samenleving zijn, maar door evolutie, wordt het onvermijdelijk een multi-klasse maatschappij.

De klasse die onteigent en het bezit verwerft van anderen om de macht te behouden voor zichzelf zal snel merken dat, door middel van evolutie, het zelf aan verandering onderhevig is als ware het de samenleving als geheel.

Kortom, alle pogingen tot eenmaking van de materiële basis van een samenleving om het probleem van de overheid op te lossen, of om een einde te maken aan de strijd in het voordeel van een partij, klasse, sekte of stam zijn mislukt. Alle inspanningen gericht op het sussen van de massa's door middel van de verkiezing van vertegenwoordigers of door middel van parlementen hebben ook gefaald. Om door te gaan met dergelijke praktijken zou een verspilling van tijd zijn en een bespotting van het volk.

REFERENDA

Referenda zijn fraude gericht tegen democratie. Degenen die "ja" of "nee" stemmen uiteten in feite niet hun vrije wil, maar worden eerder het zwijgen opgelegd door de moderne opvatting van democratie omdat ze niet toegestaan wordt om meer dan "ja" of "nee" te zeggen. Een dergelijk systeem is onderdrukkend en tiranniek. Degenen die "nee" stemmen moeten hun redenen kunnen geven waarom ze niet "ja" zeggen en degenen die "ja" zeggen waarom ze niet "nee" stemden. Beide moeten hun wensen aangeven en hun "ja" of "nee" stem kunnen rechtvaardigen.

Wat is dan het pad dat door de mensheid moet worden ingeslagen om zich definitief te ontdoen van de elementen van de dictatuur en tirannie?

Het ingewikkelde probleem in het geval van de democratie wordt weerspiegeld in de aard van het instrument van de overheid die wordt getoond door de conflicten van de klassen, partijen en individuen. De verkiezingen en volksraadplegingen werden uitgevonden om het falen van deze mislukte experimenten, om dit probleem op te lossen, te verdoezelen. De oplossing ligt in het vinden van een instrument van de overheid, anders dan die onderhevig zijn aan conflicten en die slechts een factie van de maatschappij vertegenwoordigen, dat wil zeggen, een instrument van de overheid, die geen partij klasse, sekte of een stam is, maar een instrument van de overheid die het volk als geheel is. Met andere woorden, wij zoeken een instrument van de overheid die noch het volk vertegenwoordigt, noch spreekt in hun naam.

Er kan geen vertegenwoordiging in plaats van het volk en representatie is fraude. Indien een dergelijk instrument kan worden gevonden, dan is het probleem opgelost en ware volks democratie wordt gerealiseerd. Aldus zou de mensheid de tijdperken van tirannie en dictatuur hebben beëindigd, en vervangen door het gezag van het volk.

HET GROENE BOEK geeft de ultieme oplossing voor het probleem van het instrument van de overheid, en geeft voor de massa's de weg aan waarop zij verder kunnen gaan vanaf de tijd van de dictatuur naar dat van echte democratie.

Deze nieuwe theorie is gebaseerd op de autoriteit van het volk, zonder vertegenwoordiging of deputatie. Het bereikt de directe democratie in een ordelijke en doeltreffende vorm. Het is superieur aan de oudere pogingen van directe democratie die onpraktisch waren omdat ze een organisatie van het volk op basisniveau ontbeerden.

VOLKSCONFERENTIES EN VOLKSCOMITÉS

Volksconferenties zijn het enige middel om een volksdemocratie te realiseren. Elk systeem van de overheid dat in strijd is met deze methode, de methode van de volksconferenties, is ondemocratisch. Alle gangbare systemen van de overheid in de wereld van vandaag blijven ondemocratisch, tenzij zij deze methode overnemen. Volksconferenties zijn het einde van de reis van de massa's op zoek naar democratie.

Volksconferenties en Volkscomite's zijn de vrucht van de strijd van de mensen voor democratie. Volksconferenties en Volkscomite's zijn geen schepping van de verbeelding; ze zijn het product van het denken, die alle menselijke experimenten om de democratie te bereiken, in zich heeft opgenomen.

Directe democratie is, indien in de praktijk gebracht, ongetwijfeld de ideale methode van de overheid. Omdat het onmogelijk is om alle mensen op een plaats te verzamelen, hoe klein ook de bevolking, zodat ze de politiek kunnen bespreken, onderscheiden en beslissen, verlieten de volken de directe democratie, dat een utopische idee werd los van de werkelijkheid. Het werd vervangen door de diverse theorieën van de overheid, zoals de vertegenwoordigende raden, partij-coalities en volksraadplegingen, die allemaal geïsoleerd waren van de massa's en hun het beheren van hun politieke zaken onmogelijk maakten.

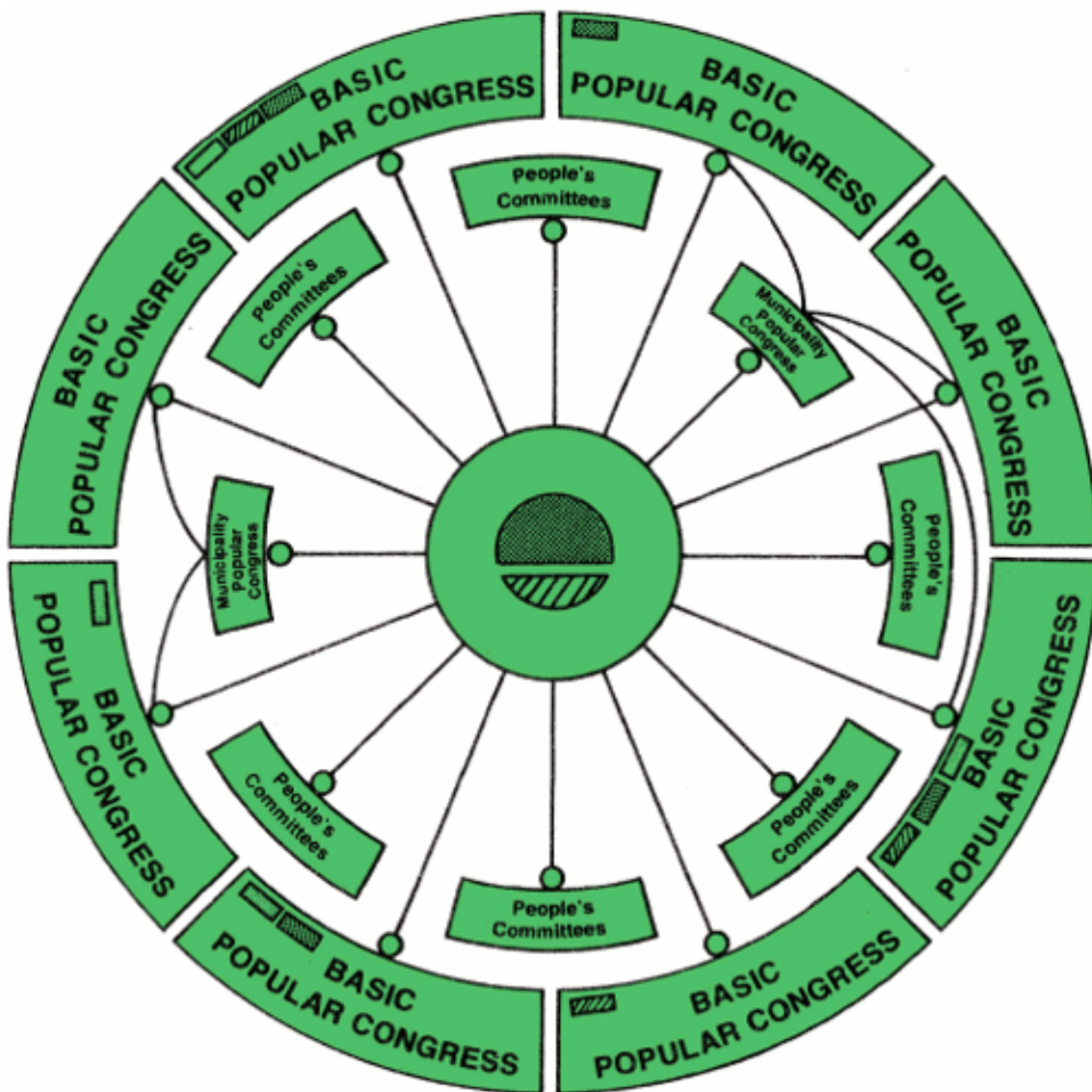
Deze instrumenten van de overheid – het individu, de klasse, de sekte, de stam, het parlement en de partij hebben tijdens de strijd om de macht de soevereiniteit van de massa's geplunderd en de politiek en de autoriteit voor zichzelf gemonopoliseerd.

HET GROENE BOEK wijst de massa's de weg naar een ongekend praktisch systeem van directe democratie. Geen twee intelligente mensen kunnen het feit betwisten dat de directe democratie het ideaal is, maar tot nu toe is er geen praktische methode voor de uitvoering ervan ontwikkeld. De Derde Universele Theorie, echter, biedt ons nu een praktische benadering van de directe democratie. Het probleem van de democratie in de wereld zal eindelijk worden opgelost. Alles wat er nu resteert voor de massa's is de strijd om alle gangbare vormen van dictatoriale regeringen te elimineren, zij het het parlement, de sekte, de stam, de klasse, één-partij-systeem, twee-partij-systeem of multi-partij-systeem, die ten onrechte zichzelf democratieën noemen.

Echte democratie kent maar één methode en maar één theorie. Het verschil en de diversiteit van de systemen die beweren democratisch te zijn, leveren in feite het bewijs dat ze dat niet zijn. De autoriteit van het volk heeft maar een gezicht die alleen kan worden gerealiseerd door middel van Volksconferenties en Volkscomite's. Er kan geen democratie zijn zonder Volksconferenties en Volkscomite's.

Ten eerste worden de mensen verdeeld in Basis-Volksconferenties. Elke Basis-Volksconferentie kiest haar secretariaat. De secretariaten van alle Volksconferenties vormen samen de Non-Basis-Volksconferenties. Vervolgens, kiezen de massa's van de Basis-Volksconferenties regerende Volkscomite's die de overheid vervangen. Alle openbare instellingen worden geleid door Volkscomite's die verantwoording afleggen aan de Basis-Volksconferenties die het beleid bepalen en de uitvoering ervan begeleiden. Dus zowel de regering als het toezicht worden van het volk en de verouderde definitie van democratie – de democratie is het toezicht van de regering door het volk – wordt achterhaald. Het zal worden vervangen door de ware definitie: Democratie is het toezicht van het volk door het volk.

Alle burgers die lid zijn van deze Volksconferenties behoren, qua beroep en functioneel, tot verschillende sectoren en moeten dus zichzelf vormen in hun eigen professionele Volksconferenties in aanvulling op zijnde, op grond van hun burgerschap, leden van de

Basis Volksconferenties of Volkscomite's. Onderwerpen die door de Volksconferenties en Volkscomite's worden behandeld, zullen uiteindelijk hun definitieve vorm aannemen in het Algemeen Volkscongres, waarin de secretariaten van de Volksconferenties en Volkscomite's zitting hebben. Resoluties van het Algemeen Volkscongres, dat jaarlijks of periodiek bijeen komt, worden doorgegeven aan de Volksconferenties en de Volkscomite's, die deze resoluties uitvoeren via de bevoegde commissies, die op hun beurt, verantwoording afleggen aan de Basis Volksconferenties.

De Algemene Volkscongres is niet een verzameling van personen of leden, zoals die van de nationale parlementen, maar eerder een verzameling van de Volksconferenties en de Volkscomite's.

Zo is het probleem van het instrument van de overheid op een natuurlijke manier opgelost, en alle dictatoriale instrumenten verdwijnen. Het volk wordt het instrument van de overheid, en het dilemma van de democratie in de wereld is afdoende opgelost.

DE WET VAN DE SAMENLEVING

De wet is het andere probleem, parallel aan dat van het instrument van de overheid, dat niet is opgelost. Hoewel het werd aangepakt in verschillende perioden van de geschiedenis, blijft het probleem ook vandaag nog bestaan.

Dat een commissie of een parlement de mogelijkheid heeft de wet van de samenleving te bepalen is zowel ongeldig als ondemocratisch. Het is ook ongeldig en ondemocratisch voor het recht van de samenleving dat het kan worden ingetrokken of gewijzigd door een individu, een commissie, of een parlement.

Wat is dan de wet van de samenleving? Wie stelt die op en wat is de relevantie ervan voor de democratie?

Het natuurlijke recht van een samenleving is gebaseerd op traditie of religie. Elke andere poging om een wet gestalte te geven buiten deze twee bronnen om is ongeldig en onlogisch. Grondwetten kunnen niet worden beschouwd als de wet van de samenleving. Een grondwet is in wezen een (kunstmatig) positief recht, en mist de natuurlijke bron van waaruit het afkomstig moet zijn ter rechtvaardiging.

Het probleem van vrijheid in de moderne tijd is dat grondwetten zijn geworden tot de wetten van de samenlevingen. Die grondwetten zijn uitsluitend gebaseerd op de dictatoriale heerschappij die heerst in de wereld van vandaag, reikend van individu tot partij. Een bewijs daarvan zijn de verschillen in de bestaande grondwetten, hoewel de menselijke vrijheid een en dezelfde is. De reden voor de verschillen is de variatie in de veronderstellingen en waarden impliciet in de diverse instrumenten van de overheid. Dat is hoe de vrijheid kwetsbaar wordt onder de hedendaagse vormen van de overheid.

De wijze waarop een specifieke modaliteit van de overheid de mensen probeert te overheersen is opgenomen in de grondwet. De mensen zijn gedwongen om deze te accepteren op grond van wetten afgeleid van die grondwet, die zelf het product zijn van tendensen binnen bepaalde instrumenten van de overheid.

De wetten van de dictatoriale instrumenten van de overheid hebben de natuurlijke wetten vervangen, dat wil zeggen, het positief recht heeft de natuurlijke wetten vervangen. Bijgevolg zijn de ethische normen in verwarring geraakt. De mens is in wezen, fysiek en emotioneel, overal hetzelfde. Vanwege dit feit, zijn de natuurwetten van toepassing op allen. Echter, de grondwet als conventionele wet ziet de mensen niet als gelijk. Deze visie

heeft geen enkele rechtvaardiging, behalve het feit dat het de wil van het instrument van de overheid weerspiegelt, zij het een individu, een parlement, een klasse of een partij. Dat is de reden waarom de grondwet verandert wanneer een verandering in de instrumenten van de overheid plaats vindt, wat tevens aangeeft dat een grondwet niet de natuurlijke wet is, maar de ambitie van het instrument van de overheid om haar eigen doel te dienen.

De intrekking van de natuurlijke wetten van de menselijke samenleving en hun vervanging door conventionele wetten is het fundamentele gevaar dat de vrijheid bedreigt. Een regering moet ondergeschikt zijn aan natuurwetten, niet andersom.

De fundamentele wet van de samenleving mag niet worden onderworpen aan historische omstandigheden of samenstellingen. Het belang ervan ligt erin dat het het beslissende criterium is in het licht waarvan waarheid en leugen, goed en kwaad, individuele rechten en plichten kunnen worden beoordeeld. De vrijheid wordt bedreigd, tenzij de maatschappij vast houdt aan een heilige wet met vastgelegde regels die niet onderworpen zijn aan verandering of wijziging door enig instrument van de overheid. Het is eerder de verantwoordelijkheid van het instrument van de overheid om zich te houden aan de wetten van de samenleving. Helaas worden mensen over de hele wereld op dit moment geregeerd door door mensen gemaakte wetten die kunnen worden gewijzigd of afgeschaft, afhankelijk van de strijd om de macht tussen concurrerende vormen van de overheid.

Het uitvoeren van volksraadplegingen over de grondwet is vaak onvoldoende. Volksraadplegingen zijn in wezen een vervalsing van de democratie, omdat “ja” of “nee” de enige optie is. Voorts is het volk, onder kunstmatige wetten, gedwongen te stemmen op deze volksraadplegingen. Het uitvoeren van een volksraadpleging over een grondwet maakt niet noodzakelijkerwijs de grondwet tot de wet van de samenleving. Met andere woorden, de status van een grondwet wordt niet gewijzigd door een referendum; het blijft niet meer dan het onderwerp van een volksraadpleging.

De wet van de samenleving is een eeuwig menselijk erfgoed, dat niet alleen behoort tot de levenden. Daarom is het opstellen van een grondwet of het uitvoeren van een volksraadpleging een aanfluiting.

De catalogi van kunstmatige wetten afkomstig van door de mens gecreëerde grondwetten zijn overladen met fysieke straffen gericht tegen mensen, terwijl de traditie weinig van dergelijke maatregelen bevat. Traditie bepaalt de morele, niet-fysieke straffen die voldoen aan de intrinsieke natuur van de mensheid. Religie bevat traditie en absorbeert het; en traditie is een manifestatie van het natuurlijke leven van mensen. Haar leren bestaan uit elementaire sociale richtlijnen en antwoorden op de fundamentele vragen van het bestaan.

De meeste fysieke straffen worden uitgesteld tot een toekomstig oordeel. Dit is de meest geschikte wet die respect biedt aan de mens. Religie voorziet niet in onmiddellijke straffen, behalve in bepaalde dwingende gevallen nodig voor het welzijn van de samenleving.

Religie bevat traditie en traditie is een uitdrukking van het natuurlijke leven van de mensen. Daarom is religie een bevestiging van de natuurlijke wetten die daarin worden onderscheiden. Wetten die niet gebaseerd in religie en traditie zijn slechts een uitvinding van de mens om te worden gebruikt tegen zijn medemens. Dus deze wetten zijn ongeldig omdat ze niet afkomstig zijn van de natuurlijke bron van traditie en religie.

WIE HOUDT TOEZICHT OP HOE DE MAATSCHAPPIJ ZICH GEDRAAGT?

De vraag rijst hier: wie heeft het recht om de samenleving controleren, en om haar te wijzen op afwijkingen die kunnen optreden mbt de wetten van de maatschappij? Democratisch gezien, kan geen groep dit recht opeisen namens de samenleving. Daarom houdt de samenleving alleen toezicht op zichzelf. Het is dictatoriaal naar ieder individu of groep die het recht van het toezicht op de wetten van de samenleving claimt, die democratisch gezien, de verantwoordelijkheid is van de samenleving als geheel. Dit kan worden bereikt door middel van het democratische instrument van de overheid die voortvloeit uit de organisatie van de samenleving via Basis Volksconferenties, en door de regering van deze mensen via Volkscomite's en van het Algemene Volkscongres – het nationale congres – waar secretariaten van de Volksconferenties en de Volkscomite's bijeen komen. In overeenstemming met deze theorie, wordt het volk het instrument van de overheid en op hun beurt hun eigen toezichthouder. De maatschappij stelt dus zelf controle boven haar wetten.

HOE KAN DE SAMENLEVING ZIJN KOERS OMBUIGEN WANNEER AFWIJKINGEN VAN HAAR WETTEN ZICH VOORDOEN?

Als het instrument van de overheid dictatoriaal is, zoals het geval is in de huidige politieke systemen van de wereld, dan komt het maatschappelijk bewustzijn van de afwijking ten opzichte van haar wetten uitsluitend door geweld om zijn koers te wijzigen aan het licht, dat wil zeggen, revolutie tegen het instrument van de overheid. Geweld en revolutie, hoewel ze de gevoelens van de samenleving met betrekking tot verandering weergeven, zijn niet iets waaraan de hele maatschappij deelneemt. Integendeel, geweld en revolutie worden uitgevoerd door degenen die het vermogen en de moed hebben om

het initiatief te nemen en de wil van de samenleving verkondigen. Echter, deze eenzijdige benadering is dictatoriaal, omdat het revolutionaire initiatief op zich de mogelijkheid biedt voor een nieuw instrument van de overheid, dat de mensen representeert van de revolutie. Dit betekent dat de bestuursstructuur dictatoriaal blijft. Daarnaast, het geweld en het realiseren van verandering door middel van geweld zijn beide ondemocratisch, zelfs hoewel ze plaats vindt als een reactie tegen een ondemocratische situatie. De maatschappij die ronddraait in dit concept is achterlijk. Wat is dan de oplossing?

De oplossing ligt erin dat de mensen zelf het instrument van de overheid zijn waarvan het gezag is afgeleid van Basis Volksconferenties en het Algemene Volkscongres; in het elimineren van de regering en de vervanging ervan door de Volkscomite's; en tenslotte, in het Algemeen Volkscongres dat een werkelijk nationale conventie wordt waar Basis Volksconferenties en Volkscomite's bijeen komen.

In een dergelijk systeem wordt, als er een afwijking plaatsvindt, deze gecorrigeerd door een totale democratische herziening van, en niet door het gebruik van geweld. Het proces is hier niet een vrijwillige optie voor sociale verandering en de behandeling van sociale problemen. Het is eerder een onvermijdelijk gevolg van de aard van dit democratisch systeem omdat, in een dergelijk geval, er geen buitengeplaatste groep is die verantwoordelijk kan worden gehouden voor een dergelijke afwijking of tegen wie het geweld kan worden gericht.

DE PERS

Een individu heeft het recht om zichzelf te uiten, zelfs als hij of zij zich irrationeel gedraagt om zijn of haar krankzinnigheid aan te tonen. Bedrijven hebben ook het recht om hun bedrijfsidentiteit uit te drukken. De eersten vertegenwoordigen alleen zichzelf en de laatsten vertegenwoordigen hen, die hun bedrijfsidentiteit met hen delen. Aangezien de samenleving bestaat uit particulieren en rechtspersonen betekent de uitdrukking bijvoorbeeld door een individu van zijn of haar krankzinnigheid niet dat de andere leden van de samenleving ook krankzinnig zijn. Een dergelijke uitdrukking geeft alleen het karakter van het individu weer. Evenzo, geeft een uitdrukking van een bedrijfssorgaan alleen de interesse of het gezichtspunt weer van degenen die deel uitmaken van het orgaan. Bijvoorbeeld, een tabaksfabriek geeft, ondanks het feit dat wat hij produceert schadelijk is voor de gezondheid, uitdrukking aan de belangen van degenen die deel uitmaken van het bedrijf.

De pers is een uitdrukkingmiddel voor de samenleving: het is niet een middel van expressie voor privépersonen of bedrijven. Daarom zou het, logisch en democratisch, niet tot een van hen moeten behoren.

Een krant die eigendom is van enig individu is van hem of haar, en geeft alleen zijn of haar standpunt weer. Elke bewering dat een krant de publieke opinie vertegenwoordigt, is ongegrond, omdat het feitelijk het gezichtspunt weergeeft van die particulier. Democratisch gezien, mag particulieren niet worden toegestaan om enig openbaar middel van publicatie of informatie te bezitten. Echter, ze hebben wel het recht om zich te uiten met alle middelen, zelfs irrationele, om hun waanzin te bewijzen. Elke tijdschrift uitgegeven door een professionele sector, bijvoorbeeld, is slechts een middel van expressie van die bepaalde sociale groep. Het presenteert hun eigen standpunten en niet die van het grote publiek. Dit geldt voor alle andere bedrijven en particulieren in de samenleving.

De democratische pers is dat wat wordt uitgegeven door een Volkscomité, bestaande uit alle groepen van de samenleving. Alleen in dit geval, en niet anders, zal de pers of enige andere informatie medium democratisch zijn, en de standpunten uiten van de hele samenleving, en alle groepen vertegenwoordigen.

Als medische professionals een tijdschrift uitgeven, moet het puur medisch zijn. Evenzo geldt dit voor andere groepen. Particulieren hebben het recht om alleen hun eigen mening uit te spreken, en niet dat van iemand anders.

Wat bekend staat als het probleem van de vrijheid van de pers in de wereld zal radicaal en democratisch worden opgelost. Omdat het het bijproduct is van het probleem van de democratie in het algemeen, kan het probleem van de vrijheid van de pers niet onafhankelijk van dat van de democratie worden opgelost in de samenleving als geheel. Daarom is de enige oplossing voor het hardnekkige probleem van de democratie via de derde Universele Theorie.

Volgens deze theorie, is het democratische systeem een samenhangende structuur waarvan de fundamenteen stevig zijn gelegd op de Basis Volksconferenties en de Volkscomité's, die bijeen komen in een Algemeen Volkscongres. Dit is absoluut de enige vorm van een echte democratische samenleving.

Kortom, het tijdperk van de massa's, dat volgt op het tijdperk van de republieken, prikkelt de gevoelens en verblindt de ogen. Maar zelfs hoewel de visie van dit tijdperk werkelijke vrijheid van de massa's en hun gelukkige bevrijding van de banden van externe autoritaire structuren betekent, waarschuwt het ook voor de gevaren van een periode van chaos en demagogie, en de dreiging van een terugkeer naar het gezag van de het individu, de sekte en de partij, in plaats van het gezag van het volk.

Theoretisch gezien is dit echte democratie, maar realistisch gezien, regeert altijd de sterkste, dat wil zeggen, de sterkere partij in de samenleving is degene die regeert.

Deel Twee
De Oplossing van het
Economische Vraagstuk:
“Socialisme”

DE ECONOMISCHE BASIS VAN DE DERDE UNIVERSELE THEORIE	27
BEHOEFTE	31
HUISVESTING	31
INKOMEN	31
TRANSPORTMIDDELEN	31
LAND	32
HUISHOUDELIJK PERSONEEL	37

DE ECONOMISCHE BASIS VAN DE DERDE UNIVERSELE THEORIE

Belangrijke historische ontwikkelingen die bijdragen aan de oplossing van het probleem van werk en inkomen – de relatie tussen arbeiders en eigenaren, werknemers en werkgevers – hebben plaatsgevonden in de recente geschiedenis. Deze ontwikkelingen omvatten de vastlegging van vaste werktijden, de betaling van overuren, verlof, minimum lonen, winstdeling, de participatie van werknemers in het bestuur, het verbieden van willekeurig ontslag, sociale zekerheid, het recht om te staken, en andere bepalingen vastgelegd in arbeidsovereenkomsten in vrijwel alle hedendaagse wetgeving. Van niet minder betekenis zijn veranderingen op het gebied van eigendom, zoals de uitvaardiging van wetten voor overdracht van privé-eigendom aan de staat, en de beperking van inkomsten. Ondanks deze niet geringe ontwikkelingen in de geschiedenis van de economie, is het probleem nog steeds fundamenteel aanwezig, ook al is die minder ernstig dan in de afgelopen eeuwen door middel van verbeteringen, verfijningen en ontwikkelingen die hebben geleid tot veel voordelen voor de werknemers.

Echter, het economische probleem is nog onopgelost in deze wereld. Pogingen gericht op het bezit zijn er niet in geslaagd om de problemen van de arbeiders op te lossen. Ze zijn nog steeds loontrekkers, ondanks staatseigendom, dat kan variëren van extreem-rechts tot uiterst links tot het midden van het politieke spectrum. Pogingen om lonen te verbeteren waren even belangrijk als de pogingen die waren gericht op de overdracht van eigendom. In het kielzog van de Industriële Revolutie, en voortkomend uit loononderhandelingen kwamen voor de werknemers bepaalde privileges tot stand die werden gegarandeerd door de wet en worden beschermd door de vakbonden, waardoor het lot van de arbeiders werd verbeterd. Naarmate de tijd verstreek, hebben arbeiders, technici en beampten bepaalde rechten verworven die voorheen onbereikbaar waren. Echter, in werkelijkheid bestaat het economisch probleem nog steeds.

Pogingen die gericht waren op de lonen waren gekunsteld en hervormend, en zijn er niet in geslaagd om een oplossing te bieden. Ze waren meer liefdadigheid dan een erkenning van de rechten van de werknemers. Waarom ontvangen arbeiders loon?

Omdat ze een productieproces uitvoeren voor het nut van anderen die hen huren om een bepaald product te produceren. In dit geval, consumeren zij niet wat ze produceren; maar veeleer zijn ze gedwongen om hun productie in te leveren voor lonen. Vandaar de gezonde regel: degenen die produceren verbruiken. Loontrekkenden zijn, met hun verbeterd loon, een soort van slaaf.

Loontrekkenden zijn de slaven van de meesters die ze huren. Ze zijn tijdelijke slaven, en hun slavernij duurt zo lang als ze werken voor een loon van de werkgevers, of deze nu

een individu of de staat is. De relatie van de arbeiders met de eigenaar of het bedrijf, is gezien hun eigen belangen, gelijk onder alle heersende omstandigheden in de wereld van vandaag, ongeacht de eigendom rechts of links is. Zelfs bedrijven die staats eigendom zijn, geven hun werknemers lonen en andere sociale voordelen, vergelijkbaar met de liefdadigheid door de rijke eigenaars van de bedrijven voor wie ze werken.

In particuliere bedrijven komen de inkomsten ten goede aan de eigenaar, maar de bewering dat inkomsten uit de staatsbedrijven ten goede komen aan de gehele samenleving, met inbegrip van de arbeiders, is alleen waar als we het algemeen welzijn van de maatschappij in ogenschouw nemen en niet het private welzijn van de arbeiders. Verder zouden we moeten aannemen dat de politieke autoriteit die het eigendom controleert van alle mensen, in de praktijk wordt gebracht door de Volksconferenties en Volkscomités, en niet door de autoriteit van een klasse, een partij, meerdere partijen, een sekte, stam, familie, individu, of enige vorm van vertegenwoordigende autoriteit. Als dat niet het geval is, is dat wat direct ontvangen wordt door de werknemers met betrekking tot hun eigen belangen, in de vorm van loon, percentage van de winst of sociale uitkeringen, hetzelfde als dat wat de werknemers ontvangen in een privé bedrijf.

In beide gevallen zijn de producenten loonarbeiders, ondanks het verschil in eigendom.

Aldus heeft deze verandering in eigendomsverhoudingen het probleem van het recht van de producent om direct te profiteren van wat hij produceert niet opgelost, noch door de maatschappijvorm, noch door de lonen. Het bewijs daarvan is het feit dat de producenten nog steeds de loontrekkenden zijn, ondanks de verandering in de staat van eigendom.

De ultieme oplossing ligt in het afschaffen van het loon-systeem, waardoor de mensen emanciperen uit de slavernij en terugkeren naar de natuurlijke wetten die de relaties definieerden voor de komst van de klassen, vormen van overheden en door de mens gemaakte wetten. Deze natuurlijke regels zijn de enige maatregelen die de menselijke betrekkingen moeten regeren.

Deze natuurlijke regels hebben een natuurlijk socialisme geproduceerd op basis van gelijkheid tussen de componenten van de economische productie, en hebben de publieke consumptie bijna gelijk gehouden aan de natuurlijke productie van de individuen. De uitbuiting van de ene mens door de andere mens en het bezit door sommige individuen van meer van de algemene welvaart dan vereist is voor hun behoeften is een duidelijke afwijking van de natuurlijke wetten en het begin van de vervorming en corruptie in het leven van de menselijke gemeenschap. Het luidt het begin in van een maatschappij van uitbuiting.

Als we de factoren van de economische productie analyseren van de oudheid tot het heden, dan vinden we altijd dat zij in essentie bestaan uit bepaalde fundamentele productie componenten, dat wil zeggen, grondstoffen, productiemiddelen, en producenten of

arbeiders. De natuurlijke regel van gelijkheid vereist dat elk van deze componenten een deel van deze productie ontvangt. Omdat de productie niet kan worden bereikt zonder de essentiële rol van elk van deze componenten, moet het gelijk onder hen worden verdeeld. Het overwicht van een van hen is in strijd met de natuurlijke regel van gelijkheid en wordt een inbreuk op de rechten van anderen. Aldus, moet elke component worden beloond met een gelijk aandeel, ongeacht het aantal componenten in het proces van productie. Als er twee componenten zijn, ontvangt elk de helft van de productie, als er drie zijn, dan een derde.

Als we deze natuurlijke regel toepassen zowel op oude als op de moderne situaties, dan komen we tot het volgende. In het stadium van handmatige productie, bestond het proces van de productie uit grondstoffen en een producent. Later werden nieuwe productiemiddelen toegevoegd aan het proces. Dieren werden gebruikt als krachtelelement en vormen een goed voorbeeld in deze. Geleidelijk aan vervingen machines de dieren, soorten en hoeveelheden van de grondstoffen evalueerden van eenvoudig en goedkoop tot waardevol en complex. Ongeschoolde arbeiders werden geschoolde arbeiders en ingenieurs; hun vroegere enorme aantallen slonken tot een paar gespecialiseerde technici.

Ondanks het feit dat de componenten zijn veranderd zowel kwalitatief als kwantitatief, is hun essentiële rol in de productie in wezen ongewijzigd gebleven. Zo werd ijzererts, een onderdeel van zowel de vroegere als de hedendaagse productie, primitief vervaardigd door ijzer te smeden tot messen, bijlen, speren, enz. Hetzelfde ijzererts wordt nu gebruikt door ingenieurs en technici met behulp van smeltovens voor allerlei machines, motoren en voertuigen. Het dier – paard, muilezel, kameel, en dergelijke – dat een onderdeel van de productie was, is vervangen door fabrieken en grote machines. Productie, vroeger gebaseerd op primitieve gereedschappen, is nu gebaseerd op geavanceerde technische instrumenten. Ondanks deze enorme veranderingen, blijven de componenten van de natuurlijke productie in principe hetzelfde. Deze consistentie maakt de terugkeer naar gezonde natuurlijke regels onvermijdelijk om de economische problemen op te lossen, die het gevolg zijn van alle voorgaande historische pogingen om oplossingen te formuleren, die deze regels negeren.

Alle voorgaande historische theorieën hebben de economische problemen aangepakt, hetzij vanuit het oogpunt van het eigendom van een van de componenten van de productie, hetzij vanuit de lonen voor de productie. Zij slaagden er niet het echte probleem op te lossen, het probleem van de productie zelf. Aldus is het belangrijkste kenmerk van de economische orde die in de wereld van vandaag een loon-systeem dat de arbeiders alle recht op de producten, die zij produceren, ontnemt, zij het voor de samenleving of voor een particulier bedrijf.

Een industrieel bedrijf bestaat uit materialen voor de productie, machines en arbeiders. De productie wordt bereikt door de werknemers die de materialen bewerken met het

gebruik van machines. Aldus vervaardigde goederen zouden niet klaar zijn voor gebruik en consumptie als ze niet een productieproces hadden doorlopen waarin grondstoffen, fabrieken en werknemers gebruikt worden. Het is duidelijk dat zonder grondstoffen, de fabriek niet kan werken en zonder de fabriek worden de grondstoffen niet bewerkt. En zonder de arbeiders komt de fabriek tot stilstand. Dus de drie factoren zijn even essentieel voor het proces van de productie, en zonder hen is er geen productie. De afwezigheid van een van deze onderdelen kan niet worden vervangen door de anderen.

Daarom maakt de natuurlijke regel het noodzakelijk dat elk onderdeel een gelijk deel ontvangt van de voordelen van de productie. Het is niet alleen de fabriek, die belangrijk is, maar ook degenen die de productie consumeren.

Hetzelfde is van toepassing op agrarische productie processen die het resultaat zijn van slechts twee componenten: mens en land. Het product moet gelijk worden verdeeld in twee delen evenredig met het aantal productie componenten. Verder, als er een extra functie, mechanisch of anderszins wordt gebruikt in het proces, moet de productie gelijk worden verdeeld in drie delen: het land, de boer, en de middelen van de productie. Bijgevolg is er een socialistisch systeem ontstaan waarin alle productieprocessen worden beheerst door deze natuurlijke regel.

De producenten zijn de arbeiders; ze worden producenten genoemd omdat de begrippen “werknemer”, “arbeider” en “zwoeger” achterhaald geworden. De traditionele definitie wordt herzien, omdat de werknemers kwalitatieve en kwantitatieve veranderingen ondergaan. De arbeidersklasse neemt proportioneel af met de vooruitgang van wetenschap en technologie.

Taken ooit uitgevoerd door een aantal arbeiders worden nu uitgevoerd door een enkele machine. Het bedienen van een machine vergt minder werknemers; dit heeft geleid tot een kwantitatieve verandering in de beroepsbevolking, terwijl de vervanging van fysieke kracht door technische vaardigheid heeft geleid tot een kwalitatieve verandering in de beroepsbevolking.

De beroepsbevolking is uitgegroeid tot een onderdeel van het productieproces. Als gevolg van technische vooruitgang, zijn massa's ongeschoolde arbeiders omgetoverd tot een beperkt aantal technici, ingenieurs en wetenschappers. Bijgevolg zullen de vakbonden verdwijnen en vervangen worden door syndicaten van ingenieurs en technici. Wetenschappelijke vooruitgang is onomkeerbaar voor de mensheid. Dankzij dit proces zal analfabetisme worden geëlimineerd en ongeschoolde werknemers worden een tijdelijk fenomeen voorbestemd om geleidelijk te verdwijnen. Echter, zelfs in deze nieuwe omgeving, zullen personen altijd de basis-component in het productieproces blijven.

BEHOEFTE

De vrijheid van een mens ontbreekt als zijn of haar behoeften worden gecontroleerd door anderen, want behoefte leidt tot het tot een slaaf maken van de ene persoon door een ander. Bovendien wordt uitbuiting veroorzaakt door behoefte. Behoeft is een intrinsiek probleem en een conflict wordt veroorzaakt door de controle over de eigen behoeften door een ander.

HUISVESTING

Huisvesting is een essentiële behoefte voor zowel het individu als het gezin en mag niet het eigendom zijn van anderen. Wonen in het huis van een ander, of je huur betaalt of niet, compromitteert de vrijheid. Pogingen van verschillende landen om het huisvestingsprobleem op te lossen heeft niet geleid tot een definitieve oplossing, omdat dergelijke pogingen zich niet richtten op de ultieme oplossing – de noodzaak dat mensen hun eigen woningen bezitten – maar kwamen in plaats daarvan met een korting, een verhoging of een standaardisatie van huur, of het nu ging naar een private of publieke onderneming. In een socialistische maatschappij heeft niemand, ook de samenleving niet, het recht om de behoeften van mensen te controleren. Niemand heeft het recht om een huis te verwerven naast zijn of haar eigen woning en dat van zijn of haar erfgenamen met het doel om het te verhuren, omdat deze extra woning in feite een behoefte van iemand anders is. Het verwerven voor dit doel is het begin van de controle van de behoeften van anderen, en “bij behoefte is de vrijheid zoek”.

INKOMEN

Inkomen is een dwingende noodzaak voor de mens. In een socialistische maatschappij, moet het niet voorkomen in de vorm van loon uit enige bron van liefdadigheid door iemand. In deze maatschappij zijn er geen loontrekkers, maar slechts partners. Iemand's inkomen is een privé-aangelegenheid en moet ofwel persoonlijk worden beheerd om aan zijn behoeften te voldoen of een deel zijn van een productieproces, waarvan het een essentieel onderdeel is. Het moet niet loon zijn in ruil voor productie.

TRANSPORTMIDDELEN

Vervoer is ook een noodzaak voor zowel het individu als de familie. Het moet niet het eigendom zijn van anderen. In een socialistische maatschappij, heeft geen persoon of

instantie het recht om een middel van vervoer te bezitten voor het doel van verhuur, want dit betekent ook het beheersen van de behoeften van anderen.

LAND

Land is het privé-eigendom van niemand. Integendeel, iedereen heeft het recht om het heilzaam te gebruiken door te werken, landbouw te beoefenen of vee te weiden zolang hij en zijn erfgenamen erop leven – dat om hun behoeften te bevredigen, maar zonder anderen in dienst te hebben met of zonder loon. Als gronden in particulier bezit zijn, zouden alleen de nu levenden er een deel in hebben. Land is permanent, terwijl degenen die profiteren van het land, in de loop van de tijd, veranderingen van beroep, mogelijkheden en bestaan ondergaan.

Het streven van de nieuwe socialistische maatschappij is het creëren van een samenleving die gelukkig is omdat ze vrij is. Dit kan alleen worden bereikt door te voldoen aan de materiële en geestelijke behoeften van de mens, en dat op zijn beurt, komt tot stand door de bevrijding van deze behoeften van de controle door anderen.

Bevrediging van deze behoeften dient te worden bereikt zonder uitbuiting of slaven; anders worden de aspiraties van de nieuwe socialistische samenleving weersproken.

Dus de burger in deze nieuwe samenleving stelt zijn materiële behoeften zeker, hetzij door middel van zelfstandige arbeid, of door een partner te zijn in een collectief bedrijf, of door het verlenen van openbare diensten aan de samenleving, die op haar beurt voorziet in zijn materiële behoeften.

Economische activiteiten in de nieuwe socialistische maatschappij zijn productief en gericht op de bevrediging van de materiële behoeften. Het is niet een onproductieve activiteit, noch een die op zoek is naar winst voor extra besparingen buiten de bevrediging van deze behoeften. Dit is volgens de nieuwe socialistische basis onaanvaardbaar. Het enige legitieme doel voor particuliere economische activiteiten is om de eigen behoeften te bevredigen, omdat de rijkdom van de wereld, evenals die van elke individuele maatschappij, eindig is in elke fase. Niemand heeft het recht om een economische activiteit, waarbij een rijkdom die groter is dan de bevrediging van de eigen behoeften kan worden vergaard. Dergelijke accumulaties zijn in feite het ontnomen recht van anderen. Men heeft alleen het recht om te sparen van zijn eigen productie en niet door anderen in dienst te nemen, of te sparen van zijn of haar eigen behoeften en niet die van anderen. Als economische activiteit is toegestaan die verder gaat dan de bevrediging van behoeften, dan zullen sommige meer verwerven dan nodig is voor hun behoeften, terwijl anderen zullen worden beroofd. Sparen van meer dan de behoefte is het aandeel van een ander van de rijkdom van de samenleving. Het toestaan van particuliere economische activiteit om rijkdom te vergaren boven de bevrediging van de eigen behoeften of door anderen

in dienst te nemen om in de eigen behoeften te voorzien of daarboven, of om spaargeld veilig te stellen, is de essentie van uitbuiting.

Het werken voor loon, naast het feit dat het slavernij is, zoals eerder vermeld, creëert een afwezigheid van prikkels omdat de producent een loontrekkende is en geen partner. Zelfstandigen zijn ongetwijfeld toegewijd aan hun werk, omdat ze daarmee voldoen aan hun materiële behoeften. Degenen die werken in een collectieve instelling zijn ook toegewijd aan hun werk, omdat ze daarin partners zijn en zij aan hun materiële behoeften voldoen via de productie. Wie werkt voor een loon echter heeft weinig prikkels om te werken.

Werken voor loon heeft niet het probleem van de motivatie opgelost voor het verhogen en het ontwikkelen van de productie. Of het nu een dienst is of de productie van goederen, werken voor een loon is continu achteruitgang, omdat zij wordt uitgevoerd door ongemotiveerde loontrekkenden.

VOORBEELDEN VAN LOON-ARBEID: VOOR DE SAMENLEVING, VOOR PRIVATE ONDERNEMINGEN, EN HET ZELFSTANDIG ONDERNEMERSCHAP:

Eerste voorbeeld:

(A) Een arbeider produceert tien appels voor de samenleving. De samenleving geeft hem een appel voor zijn productie en dit voldoet volledig aan zijn behoeften.

(B) Een arbeider produceert tien appels voor de samenleving. De samenleving geeft hem een appel voor zijn productie en dit voldoet niet aan zijn behoeften.

Tweede voorbeeld:

Een arbeider produceert tien appels voor een ander persoon en krijgt loon minder dan de prijs van een appel.

Derde voorbeeld:

Een arbeider produceert tien appels voor zichzelf.

De conclusie:

Het eerste voorbeeld (a); omdat het loon van de arbeider beperkt is tot een eenheid die aan zijn behoeften voldoet, heeft hij geen prikkel om zijn productie te verhogen. Dus, alle beroepsbevolking die werkt voor de maatschappij is psychologisch apathisch. (b) De werknemer heeft geen reden om zelfs maar te produceren, omdat hij niet aan zijn behoeften kan voldoen op basis van loon. Maar, hij werkt zonder enige prikkels want in het algemeen is hij, net als alle leden, gedwongen te berusten in de werkomstandigheden van de samenleving.

In het tweede voorbeeld, werkt de arbeider in principe voor loon en niet om te produceren. Omdat zijn loon niet kan voldoen aan zijn behoeften, zijn de keuzes ofwel op zoek naar een andere baas om een beter loon voor zijn werk te krijgen, ofwel wordt hij gedwongen, om te blijven waar hij is, als een kwestie van overleven. In het derde voorbeeld, is alleen de zelfstandige degene die gretig en vrijwillig produceert.

In een socialistische maatschappij, is er geen mogelijkheid voor privé-productie die de bevrediging van de eigen behoeften overtreft omdat de bevrediging van behoeften op de kosten van anderen niet is toegestaan. Bovendien werken socialistische bedrijven alleen voor de bevrediging van de behoeften van de samenleving. Dienovereenkomstig, demonstreert het derde voorbeeld de solide basis van de economische productie.

Echter, in alle gevallen, zijn zelfs de slechtste productiemethoden geassocieerd met overleven. Het bewijs daarvan is dat, zelfs hoewel in de kapitalistische samenlevingen de productie accumuleert en zich uitbreidt in de handen van slechts een paar eigenaren die niet werken, maar profiteren van de inspanningen van anderen, de arbeiders nog steeds gedwongen worden om te produceren om te overleven. Echter, **HET GROENE BOEK** lost niet alleen het probleem van de materiële productie op, maar voorziet ook in een uitgebreide oplossing voor de problemen van de menselijke samenleving, zodat mensen totaal kunnen worden bevrijd, materieel en spiritueel, om hun geluk te bereiken.

Andere voorbeelden:

Als we aannemen dat de rijkdom van een samenleving tien eenheden is en haar bewoners zijn tien personen, dan is het aandeel van elk lid een tiende van het totaal of een eenheid per persoon. Als sommige leden van deze samenleving meer dan een eenheid elk krijgen, dan krijgt een bepaald aantal van de maatschappij niets. Hun aandeel in de rijkdom van hun samenleving is overgenomen door anderen. Vandaar de aanwezigheid van rijk en arm in een uitbuitende maatschappij. Laat ons ook veronderstellen dat vijf leden van die bepaalde samenleving elk twee eenheden heeft. In een dergelijk geval wordt de helft van de maatschappij beroofd van hun rechten op de rijkdom van hun samenleving; want wat van hen is, wordt overgenomen door anderen.

Indien een individu van de samenleving slechts een van de eenheden van de rijkdom van de maatschappij nodig heeft om zijn behoeften te bevredigen, dan nemen degenen die beschikken over meer dan een eenheid in feite de rechten van de andere leden van de samenleving in beslag. Omdat een eenheid alles is wat nodig is om aan de behoeften van een individu te voldoen, hebben de extra eenheden die verworven worden het doel om te sparen. Dit kan alleen worden bereikt ten koste van de behoeften van anderen; de verwerving van het aandeel van anderen in de rijkdom. Dit is de reden achter het bestaan van mensen die hamsteren en niet uitgeven; degenen die sparen bovenop de bevrediging van hun behoeften; en het bestaan van mensen die bedelen en zijn beroofd van hun recht op de rijkdom van de samenleving en die niet genoeg hebben om te consumeren. Dat is

een daad van plundering en diefstal, die toch volgens de onrechtvaardige en uitbuitende regels in deze maatschappij, legitiem en openbaar is.

Het eventuele surplus boven de bevrediging van behoeften moet uiteindelijk behoren aan alle leden van de samenleving. Individuen echter, hebben het recht om te sparen van hun aandeel toegewezen voor hun eigen behoeften, terwijl het vergaren van rijkdom boven de bevrediging van de eigen behoeften een inbreuk is op de openbare rijkdom.

De ijverigen en bekwamen in een samenleving hebben niet het recht om op basis van dit voordeel van het aandeel van anderen te nemen. Zij kunnen hun talenten gebruiken om hun eigen behoeften te bevredigen en te besparen op deze behoeften. Net als elk ander lid van de samenleving, moeten de ouderen en de geestelijk en lichamelijk gehandicapten hun eerlijke deel van de rijkdom van de samenleving krijgen.

De rijkdom van een samenleving kan worden vergeleken met een leverancier of een winkel die een bepaald aantal mensen voorziet van een dagelijks rantsoen voor hun behoeften. Elke persoon heeft recht om te besparen op die rantsoenen zoveel hij wil, dat wil zeggen, om te consumeren van of te besparen op zijn aandeel zoals hij dat wil, gebruik makend van zijn talenten en vaardigheden voor dergelijke doeleinden. Echter, zij die gebruik maken van hun talenten om een grotere rijkdom te verwerven dan nodig is voor de bevrediging van hun behoeften zijn zonder meer dieven. Daarom maken zij die rijkdom verwerven boven de bevrediging van hun behoeften in feite, inbreuk op het publiek recht, namelijk de rijkdom van de maatschappij die is als de winkel in het genoemde voorbeeld.

Ongelijkheid in de rijkdom van individuen wordt niet getolereerd in de nieuwe socialistische maatschappij, met uitzondering van hen die bepaalde diensten verlenen aan de samenleving waarvoor hun een bedrag worden toegekend evenredig met hun diensten. Dit individuele deel is evenredig aan de hoeveelheid productie of openbare dienst die extra wordt geleverd.

De menselijke ervaring, door de geschiedenis heen, leverde een nieuw experiment in een unieke poging in de strijd van mensen voor hun vrijheid, om geluk te bereiken door het vervullen van hun behoeften, door uitbuiting door anderen af te weren, door een eind te maken aan tirannie, en door een methode te vinden om de rijkdom van de maatschappij rechtvaardig te verdelen, zonder de ander uit te buiten of afbreuk te doen aan hun behoeften. Het is de theorie van de vervulling van de behoeften voor de emancipatie van de mensheid.

De nieuwe socialistische samenleving is slechts een dialectische uitkomst van de onrechtvaardige verhoudingen die in de wereld van vandaag. De nieuwe socialistische maatschappij zal de natuurlijke oplossing introduceren – particulier eigendom om aan

de eigen behoeften te voldoen zonder uitbuiting, en collectief eigendom, waarin de producenten partners zijn, vervangt de particuliere ondernemingen die zijn gebaseerd op de productie door anderen, zonder erkenning van hun recht op een eerlijk aandeel van de productie.

Wie eigenaar is van het huis waarin je woont, de auto waarin je rijdt of het inkomen waarvan je leeft, bezit je vrijheid, of een deel ervan. Vrijheid is ondeelbaar. Om gelukkig te zijn, moeten mensen vrij zijn, en om vrij te zijn, moeten ze de mogelijkheid hebben om in hun eigen behoeften te voorzien. Wie beschikt over de middelen om aan uw behoeften te voldoen, controleert de mens of buit hem uit, en maakt hem tot slaaf, ondanks alle wetgeving van het tegendeel.

De fundamentele en persoonlijke materiële behoeften van de mensen beginnen met voedsel, huisvesting, kleding en transport en moet worden beschouwd als privé en heilig en hun bevrediging mag niet afhangen van inhuur.

Door te voldoen aan deze materiële behoeften via huur, krijgt de oorspronkelijke eigenaar het recht zich te mengen in iemands persoonlijke leven en de controle over iemands noodzakelijke behoeften, zelfs als de oorspronkelijke eigenaar de samenleving in het algemeen is. De oorspronkelijke eigenaar kan zich iemands vrijheid toe-eigenen en iemands geluk wegnemen. De inmenging van de oorspronkelijke eigenaar kan bestaan uit het terugnemen van iemands kleding, en zelfs iemand naakt op straat achter laten. Evenzo kan de eigenaar van iemands vervoermiddel hem op de stoep achterlaten, en de eigenaar van iemands huis kan hem dakloos maken.

De noodzakelijk behoeften van mensen kunnen niet worden geregeld door juridische of administratieve procedures. Zij moeten fundamenteel worden ingebed in de samenleving in overeenstemming met natuurlijke regels.

Het doel van de socialistische maatschappij is het geluk van de mens die slechts kan worden bereikt door de vastlegging van iemands materiële en geestelijke vrijheid. Het bereiken van vrijheid hangt af van de private en heilige vervulling van de behoeften van de mens. Iemands behoeften kunnen niet vallen onder de heerschappij van anderen en mogen niet worden onderworpen aan plundering door enige maatschappelijke oorzaak, want dan zal men leven in onzekerheid. Het ontnemen van de middelen tot vervulling compromitteert de vrijheid omdat men, in een poging tot vervulling van de basisbehoeften, onderworpen zou zijn aan de inmenging door externe krachten in iemands fundamentele belangen.

De transformatie van de bestaande samenlevingen van de loontrekkenden in die van partners is onvermijdelijk als een dialectische uitkomst van de tegenstrijdige economische theorieën in de wereld van vandaag. Het is ook een dialectische uitkomst van de

onrechtvaardige relatie die is gebaseerd op het loon-systeem. Geen van deze problemen zijn opgelost tot nu toe.

De antagonistische kracht van de vakbonden in de kapitalistische wereld is in staat om de kapitalistische loon samenlevingen te vervangen door een maatschappij van partnerschappen. De mogelijkheid van een socialistische revolutie begint doordat producenten hun aandeel in de productie overnemen. Bijgevolg zullen de doelstellingen van de producenten veranderen van een eis voor de stijging van de lonen tot het controleren van hun aandeel in de productie. Geleid door Het Groene Boek, zal dit vroeg of laat plaatsvinden. De laatste stap voor de nieuwe socialistische maatschappij is te komen tot een stadium waarin winst en geld verdwijnen. De maatschappij zal uitermate productief zijn; aan de materiële behoeften van de maatschappij zal worden voldaan. In deze laatste fase zal winst verdwijnen evenals de behoefte aan geld.

Erkenning van winst is erkenning van uitbuiting, want winst kent geen limiet. Pogingen tot nu toe door op verschillende manieren winst te beperken waren slechts hervormingen, niet radicaal, met de bedoeling om de uitbuiting van de ene mens door de andere mens te verbieden. De uiteindelijke oplossing ligt in het elimineren van winst, maar omdat winst de drijvende kracht achter het economische proces is, is het elimineren van winst niet een kwestie van een decreet, maar eerder een resultaat van het zich ontwikkelende socialistische proces. Deze oplossing kan worden bereikt als de materiële bevrediging van de behoeften van de maatschappij en haar leden is bereikt.

Werk om de winst te vergroten zal uit zichzelf leiden tot haar uiteindelijke uitroeiing.

HUISHOUDELIJK PERSONEEL

Huishoudelijk personeel, betaald of onbetaald, zijn een soort van slaven. Sterker nog, zij zijn de slaven van de moderne tijd. Omdat de nieuwe socialistische maatschappij is gebaseerd op partnerschap en niet op een loon-systeem, zijn natuurlijke socialistische regels niet van toepassing op huispersoneel, omdat zij diensten verlenen in plaats van productie. Diensten leveren geen concrete materieel product en kunnen niet worden verdeeld in onderdelen op basis van de natuurlijke socialistische regels.

Huishoudelijk personeel heeft geen andere keus dan te werken voor een loon, of zelfs zonder betaling in de ergste situaties. Als loontrekkenden zijn een soort van slaaf en hun slavernij bestaat, zolang ze werken voor een loon; huishoudelijk personeel, wiens positie lager is dan die van de loontrekkenden in bedrijven, hebben een nog grotere noodzaak te worden bevrijd van de samenleving van loonarbeid en de maatschappij van slaven.

Huishoudelijk personeel is een fenomeen dat komt vlak na slavernij.

De Derde Universele Theorie kondigt de bevrijding aan van de ketenen van onrechtvaardigheid, despotisme, uitbuiting en economische en politieke hegemonie, met als doel de oprichting van een samenleving van alle mensen, waar iedereen vrij is en allen gelijkelijk delen in gezag, rijkdom en wapens. Vrijheid zal dan triomferen definitief en universeel.

HET GROENE BOEK bepaalt dus de weg van bevrijding van de massa's van loontrekkenden en huisbedienden, opdat de mens de vrijheid kan bereiken. De strijd om het huishoudelijk personeel te bevrijden van hun status van slavernij en om hen om te vormen tot partners, waarbij hun materiële productie kan worden onderverdeeld in de noodzakelijke basiscomponenten, is een onvermijdelijk proces. Huishoudens moeten worden onderhouden door hun bewoners. Essentiële huishoudelijke diensten mogen niet worden uitgevoerd door huishoudelijk personeel, betaald of onbetaald, maar door werknemers die bevorderd kunnen worden bij het verlenen van hun diensten en die sociale en materiële voordelen kunnen genieten zoals elke andere ambtenaar.

Deel Drie

De Sociale Basis van de Derde Universele Theorie

DE SOCIALE BASIS VAN DE DERDE UNIVERSELE THEORIE	40
DE FAMILIE	42
DE STAM	43
DE VERDIENSTEN VAN DE STAM	43
DE NATIE	44
DE VROUW	47
MINDERHEDEN	53
ZWARTE MENSEN ZULLEN HEERSEN OVER DE WERELD	54
HET ONDERWIJS	55
MUZIEK EN KUNST	56
SPORT, RUITERIJ EN HET PODIUM	57

DE SOCIALE BASIS VAN DE DERDE UNIVERSELE THEORIE

De sociale factor, de nationale factor, is de dynamische kracht van de menselijke geschiedenis. De sociale band, die menselijke gemeenschappen samenbindt, van de familie via de stam naar de natie, is de basis voor de voortgang van de geschiedenis. Helden in de geschiedenis zijn, per definitie, degenen die opofferingen brachten om redenen. Maar welke redenen? Zij brachten offers ter wille van anderen, maar welke anderen? Dat zijn degenen met wie ze een relatie onderhouden. Daarom is de relatie tussen een individu en een groep een sociale relatie, die de zaken van het volk onderling regelt. Nationalisme is vervolgens de basis waarop een natie ontstaat. Sociale zaken zijn dan ook nationale, en de nationale relatie is een sociale. De sociale relatie is een afgeleide van de maatschappij, dat wil zeggen, de relatie tussen de leden van een natie. De sociale relatie is dus een nationale relatie en de nationale relatie is een sociale relatie. Zelfs in aantal kleine gemeenschappen of groepen vormen een natie, ongeacht de individuele relaties tussen haar leden. Wat hier wordt bedoeld met gemeenschap is dat wat blijvend is als gevolg van de gemeenschappelijke nationale banden die haar bepalen.

Historische bewegingen zijn massabewegingen, dat wil zeggen, de beweging van de ene groep in haar eigen belang onderscheidt zich van de belangen van andere gemeenschappen. Deze differentiaties geven de sociale kenmerken weer die een gemeenschap samenbinden. Massabewegingen zijn onafhankelijke bewegingen om de identiteit van een groep, die onderworpen of onderdrukt is door een andere groep, te doen gelden.

De strijd om het gezag speelt zich af binnen de groep zelfs tot aan het niveau van de familie, zoals uitgelegd in deel 1 van **HET GROENE BOEK**: De Politieke As van de Derde Universele Theorie. Een beweging van een groep is een nationale beweging voor haar eigen belang. Op grond van zijn nationale structuur, heeft elke groep gemeenschappelijke sociale behoeften, waaraan collectief moet worden voldaan. Deze behoeften zijn op geen enkele manier individualistisch; het zijn de collectieve noden, rechten, eisen, of de doelstellingen van een natie die zijn verbonden door een enkele ethos. Dat is de reden waarom deze bewegingen nationale bewegingen worden genoemd. Hedendaagse nationale bevrijdingsbewegingen zijn zelf sociale bewegingen; ze zullen niet tot een einde komen voor elke groep is bevrijd van de overheersing door een andere groep. De wereld gaat nu door een van de reguliere cycli van de voortgang van de geschiedenis, namelijk de sociale strijd ter ondersteuning van het nationalisme.

In de mensenwereld is dit net zo goed een historische realiteit als dat het een sociale realiteit is. Dat betekent dat de nationale strijd – de sociale strijd – de basis is van de voortgang van de geschiedenis. Het is sterker dan alle andere factoren, aangezien het in

de aard zit van de mensensoort; het zit in de aard van de natie; het zit in de aard van het leven zelf. Andere dieren, apart van de mens, leven in groepen. Inderdaad, net zoals de gemeenschap de basis is voor het voortbestaan van alle groepen binnen het dierenrijk, zo is het nationalisme de basis voor het voortbestaan van de naties.

Landen waarvan het nationalisme vernietigd is, zijn onderhevig aan verval. Minderheden, een van de belangrijkste politieke problemen in de wereld, zijn het resultaat. Dat zijn de landen waarvan het nationalisme werd vernietigd en die dus uit elkaar zijn gescheurd. De sociale factor is dus een factor van het leven – een factor van overleving. Het is de aangeboren impuls van de natie om te overleven.

Nationalisme in de menselijke wereld en groepsinstinct in het dierenrijk zijn als de zwaartekracht in het domein van materie en hemellichamen. Als de zon haar zwaartekracht zou verliezen, zouden haar gassen exploderen en haar eenheid zou niet langer bestaan. Dienovereenkomstig is eenheid de basis voor overleven. De factor eenheid is in elke groep een sociale factor; in het geval van de mens, het nationalisme.

Om deze reden strijden menselijke gemeenschappen voor hun eigen nationale eenheid, de basis voor hun overleving. De nationale factor, de sociale band, werkt automatisch in het dwingen van een natie tot overleving, op dezelfde manier als de zwaartekracht van een object werkt in het vasthouden van een massa rond het centrum. De ontbinding en verspreiding van atomen in een atoombom zijn het resultaat van de explosie van de kern, dat het centrum van de zwaartekracht is van de deeltjes eromheen. Wanneer de factor eenheid in die deelsystemen wordt vernietigd en de zwaartekracht verloren is, wordt elk atoom afzonderlijk verspreid. Dit is de aard van de materie. Het is een gevestigde natuurwet.

Deze negeren of er tegenin te gaan is schadelijk voor het leven. Zo ook wordt het menselijk leven beschadigd als hij het nationalisme – de sociale factor – begint te negeren, want het is de zwaartekracht van de groep, het geheim van haar voortbestaan.

Alleen de religieuze factor is een rivaal van de sociale factor in het beïnvloeden van de eenheid van een groep. De religieuze factor kan de nationale groep verdelen of groepen met verschillende nationaliteiten verenigen; maar de sociale factor zal uiteindelijk zegevieren. Dit is het geval geweest door de eeuwen heen. Historisch gezien, had elk land een religie. Dit was een harmonieuze toestand. Uiteindelijk echter ontstonden verschillen die een werkelijke oorzaak werden van conflicten en instabiliteit in het leven van mensen door de eeuwen heen.

Een gezonde regel is dat elk land een religie heeft. Iets anders is abnormaal. Een dergelijke abnormaliteit creëert een ongezonde situatie die overgaat in een echte oorzaak van conflicten binnen een nationale groep. Er is geen andere oplossing dan in harmonie te zijn met de natuurlijke regels, dat wil zeggen, elke natie heeft een enkele religie. Wanneer

de sociale factor compatibel is met de religieuze factor, heerst er harmonie en het leven van de gemeenschappen wordt stabiel, sterk, en ontwikkelt zich op gezonde wijze.

Het huwelijk is een proces dat kan positieve of negatieve invloed hebben op de sociale factor. Hoewel, op een natuurlijke basis van vrijheid, zowel man als vrouw vrij zijn om te kiezen wie ze willen en weigeren wie ze niet willen, versterkt het huwelijk binnen een groep, door zijn aard, de eenheid en brengt de collectieve groei in overeenstemming met de sociale factor.

DE FAMILIE

Voor het individu is de familie belangrijker dan de staat. De mensheid erkent het individu als een menselijk wezen, en het individu erkent de familie, die zijn wieg, zijn oorsprong, en zijn sociale paraplu is. Volgens de wet van de natuur is de mens het individu en het gezin, maar niet de staat. Het menselijk ras heeft noch een relatie noch iets anders te maken met de staat, dat een kunstmatig politiek, economisch, en soms militair, systeem is. Het gezin is als een plant, met takken, stengels, bladeren en bloemen. Het cultiveren van de natuur in boerderijen en tuinen is een kunstmatig proces dat niet relevant is voor de plant zelf. Het feit dat bepaalde politieke, economische of militaire factoren, een aantal families samenbinden in een staat verbindt dit systeem of zijn organisatie niet noodzakelijk met de mensheid. Op dezelfde manier is elke situatie, positie of procedure die resulteert in uiteenvallen, achteruitgang of verlies van de familie onmenselijk, onnatuurlijk en onderdrukkend, analoog aan enige procedure, maatregel of actie die een plant, zijn takken, zijn bladeren en zijn bloesem doet verliezen.

Samenlevingen waarin het bestaan en de eenheid van het gezin bedreigd worden als gevolg van enige omstandigheid, zijn vergelijkbaar met velden waar de planten worden ontworteld, uitdrogen, verbranden, verweren of dood gaan. In bloeiende tuinen groeien, bloeien en bestuiven planten op natuurlijke wijze. Hetzelfde geldt voor menselijke samenlevingen. De bloeiende samenleving is die waarin het individu van nature opgroeit in de familie en de familie in de samenleving. De persoon is verbonden met de grotere familie van de mensheid zoals een blad aan een tak of een tak aan een boom. Ze hebben geen waarde of leven als ze worden gescheiden. Hetzelfde geldt voor individuen als zij worden gescheiden van hun families – het individu zonder een gezin heeft geen waarde of sociaal leven. Als de menselijke samenleving het stadium bereikt waarin het individu leeft zonder een gezin, wordt het een samenleving van zwervers, zonder wortels, net als kunstmatige planten.

DE STAM

Een stam is een familie die is gegroeid door voortplanting. Hieruit volgt dat een stam een uitgebreide familie is. Op dezelfde manier, is een natie een stam die is gegroeid door voortplanting. De natie is dus een uitgebreide stam. De wereld is een natie die is gediversifieerd in verschillende naties. De wereld is dan een vergrote natie. De relatie die de familie bindt, bindt ook de stam, de natie en de wereld. Echter, het verzwakt met de toename in aantallen. De essentie van de mensheid is die van de natie, de essentie van de natie is die van de stam, en de essentie van de stam is die van familie. De graad van warmte in de relatie neemt evenredig af met de toename in grootte van de sociale eenheid. Dit is een onbetwistbaar sociaal feit alleen ontkend door degenen die in deze onwetend zijn.

De sociale band, de cohesie, de eenheid, de intimiteit en de liefde zijn sterker op het familieniveau dan op het tribale niveau, sterker op het tribale niveau dan op dat van de natie, en sterker op het niveau van de natie dan op dat van de wereld.

Voordelen, privileges, waarden en idealen op basis van sociale banden bestaan waar deze banden natuurlijk en zonder twijfel sterk zijn. Ze zijn sterker op het niveau van het gezin dan op het niveau van de stam, sterker op het tribale niveau dan op dat van de natie, en sterker op het niveau van de natie dan van de wereld. Zo raken deze sociale banden, voordelen, en de idealen die met hen verbonden zijn verloren waar het gezin, de stam, de natie of de mensheid verdwijnen of verloren raken. Het is daarom van groot belang voor de menselijke samenleving om de samenhang van het gezin, de stam, de natie en de wereld te behouden om te kunnen profiteren van de voordelen, privileges, waarden en idealen voortgebracht door de solidariteit, samenhang, eenheid, intimiteit en liefde van familie, stam, natie en de mensheid.

In sociale zin is de familiale samenleving beter dan die van de stam, de tribalesamenleving is beter dan die van de natie, en de samenleving van het land is beter dan die van de wereld als het gaat om gemeenschap, genegenheid, solidariteit en voordelen.

DE VERDIENSTEN VAN DE STAM

Omdat de stam een grote familie is, biedt zij haar leden veel van dezelfde materiële voordelen en sociale voordelen die de familie biedt aan haar leden, want de stam is een secundaire familie. Wat moet worden benadrukt is dat, in de context van de stam, een persoon zich op een lompe manier kan gedragen, iets wat hij niet zou doen binnen de familie. Echter, omdat de familie klein is, wordt direct toezicht niet uitgeoefend, in tegenstelling tot de stam waarvan de leden voortdurend het gevoel hebben dat ze onder

toezicht staan. In het licht van deze overwegingen, creëert de stam een gedragspatroon voor haar leden, dat zich ontwikkelt tot een sociaal onderwijs, dat beter is en edeler dan het onderwijs op school. De stam is een sociale school waar de leden worden opgevoed om hoge idealen te absorberen, die zich ontwikkelen tot een gedragspatroon voor het leven. Deze patronen raken automatisch geworteld als de mens opgroeit, dit in tegenstelling tot in het klassikaal onderwijs met haar curricula – waar deze idealen formeel worden gedicteerd maar geleidelijk aan verloren gaan met de groei van het individu. Dit is zo omdat het formeel is en verplicht en omdat het individu zich bewust is van het feit dat het aan hem gedicteerd wordt.

De stam is een natuurlijke sociale “paraplu” voor sociale zekerheid. Op grond van sociale tribale tradities, biedt de stam voor haar leden collectieve bescherming in de vorm van boetes, wraak en verdediging; oftewel sociale bescherming. Bloed is de belangrijkste factor in de vorming van de stam, maar het is niet de enige, want wederzijdse betrekkingen zijn ook een factor in de vorming van de stam. Met het verstrijken van de tijd, verdwijnen de verschillen tussen de factoren van bloed en wederzijdse betrekkingen, waardoor de stam als een sociale en fysieke eenheid overblijft, hoewel het fundamenteel gezien van oorsprong een eenheid van bloed blijft.

DE NATIE

De natie is de nationale politieke “paraplu” voor het individu; het is groter dan de sociale “paraplu” die door de stam aan haar leden wordt geboden. Tribalisme brengt schade toe aan nationalisme, omdat tribale loyaliteit de nationale loyaliteit verzwakt en bloeit op haar kosten. Op dezelfde manier, bloeit loyaliteit aan de familie ten koste van tribale loyaliteit en verzwakt haar. Nationale loyaliteit is essentieel voor de natie, maar tegelijkertijd is het een bedreiging voor de mensheid.

De natie in de wereld gemeenschap is vergelijkbaar met de familie in de stammen gemeenschap. Hoe meer onderlinge vetes de families van de stam hebben en hoe fanatieker ze worden, hoe meer de stam wordt bedreigd. De familie wordt bedreigd wanneer haar individuele leden vetes uitvechten en alleen hun persoonlijke belangen nastreven. Evenzeer is het zo dat als de stammen van een natie ruzie zoeken en alleen hun eigen belangen nastreven, dan wordt het land ondermijnd. Nationaal fanatisme, uitgedrukt in het gebruik van geweld tegen zwakke landen, of nationale vooruitgang die ten koste gaat van andere volken, is kwaadaardig en schadelijk voor de mensheid.

Echter, sterke individuen met zelfrespect en bewust van hun eigen individuele verantwoordelijkheid zijn belangrijk en nuttig voor de familie, net als een sterke en gerespecteerde familie, die zich bewust is van haar belang, sociaal en materieel gunstig is voor de stam. Evenzeer nuttig voor de hele wereld is een progressieve, productieve en beschaafde natie.

De nationale politieke structuur wordt beschadigd wanneer het afdaalt naar een lager sociaal niveau, namelijk dat van de familie en de stam, en probeert te handelen volgens hun manieren en hun gezichtspunten overneemt.

De natie is een uitgedijde familie die door de periode van de stam is gegaan en door de diversificatie van de stammen die zich vertakt hebben uit een gemeenschappelijke bron.

Het omvat ook die leden die zich verbonden hebben met haar lot. De familie groeit evenzeer pas uit tot een volk na het passeren van de periode van de stam en haar diversificatie, maar ook door het proces van wederzijdse betrekkingen, dat tot stand komt als een resultaat van de interactie tussen de verschillende gemeenschappen in een samenleving. Onvermijdelijk wordt dit bereikt over een lange periode van tijd.

Hoewel het verstrijken van de tijd nieuwe naties creëert, doet het ook oude uiteen vallen.

Gemeenschappelijke oorsprong en gemeenschappelijke doel, via wederzijdse betrekkingen, zijn de twee historische grondslagen voor iedere natie, hoewel oorsprong op de eerste plaats komt en de aansluiting op de tweede. Een natie wordt niet alleen gedefinieerd door herkomst, ook al is de herkomst haar basis en begin. In aanvulling op haar oorsprong, wordt een land gevormd door menselijke betrekkingen in de loop van de geschiedenis die een groep mensen er toe zetten om te leven in een gebied, tot het ontwikkelen van een gemeenschappelijke geschiedenis, tot het vormen van een erfgoed, en om hetzelfde lot onder ogen te zien. Een natie wordt, ongeacht de bloedband, gevormd door een gevoel van verbondenheid en een gedeelde bestemming.

Maar waarom geeft de kaart van de aarde getuigenis van grote landen die zijn verdwenen om plaats te maken voor de opkomst van andere landen? Is de reden alleen een politieke, zonder enige relatie met het sociale aspect van De Derde Universele Theorie? Of is het een sociale en dus van belang voor dit deel van **HET GROENE BOEK**?

Laten we dat eens nader bekijken. De familie is ontegensprekelijk een sociale structuur in plaats van een politieke. Hetzelfde geldt voor de stam, want het is een familie die zich heeft verveelvoudigd en zich heeft uitgebreid tot vele families. Evenzeer is waar, dat de natie een stam is die uitgroeit en waarvan de takken zich hebben vermenigvuldigd en stammen geworden zijn.

De natie is ook een sociale structuur waarvan de gemeenschappelijke band het nationalisme is; de stam is een sociale structuur waarvan de gemeenschappelijke band het tribalisme is; de familie is een sociale structuur bijgehouden door de familiebanden; en mondiale samenleving is een sociale structuur waarvan de band de mensheid is. Deze feiten spreken voor zich. Dan is daar de politieke structuur van staten die de politieke kaart van de wereld te vormen. Maar waarom verandert de kaart van de wereld steeds van het ene tijdperk naar het volgende? De reden hiervoor is dat de politieke structuren

wel of niet in overeenstemming zijn met de sociale structuren. Indien de politieke structuur en de sociale realiteit in overeenstemming zijn, zoals in het geval van de natie-staat, is de laatste duurzaam en verandert deze niet. Als er een verandering wordt geforceerd door extern kolonialisme of interne ineenstorting, komt deze steeds terug onder de vlag van nationale strijd, nationale opleving of nationale eenheid. Wanneer een politieke structuur meer dan een natie omvat, zal haar kaart worden verscheurd door elke natie, het zal onafhankelijkheid verkrijgen onder de vlag van zijn respectieve natie. Zo zijn de kaarten van de imperiums waarvan de wereld getuige is geweest verscheurd omdat ze bestaan uit een aantal landen. Wanneer elk land sterk vasthoudt aan zijn nationale identiteit en streeft naar onafhankelijkheid, worden politieke imperiums verscheurd en keren hun componenten terug naar hun sociale afkomst. Dit is meer dan duidelijk door de loop van de geschiedenis van de wereld indien bekeken door de eeuwen heen.

Maar waarom waren deze imperiums samengesteld uit verschillende landen? Het antwoord is dat de staat geen sociale structuur is, zoals de familie, de stam en de natie, maar eerder een politieke entiteit opgericht door een aantal factoren, waarvan de eenvoudigste en belangrijkste het nationalisme is. De nationale staat is de enige politieke vorm die in overeenstemming is met de natuurlijke sociale structuur. Het bestaan ervan is blijvend, tenzij het wordt onderworpen aan de tirannie van een ander sterker nationalisme of tenzij haar politieke structuur, als staat, wordt beïnvloed door de sociale structuur in de vorm van stammen, clans en families. Een politieke structuur raakt gecorrumpeerd als het wordt ondergeschikt gemaakt aan de sektarische sociale structuur van de familie, stam of sekte en de kenmerken daarvan overneemt.

Religieuze, economische en militaire factoren dragen ook aan het vormen van een staat die afwijkt van de basis, nationale staat.

Een gemeenschappelijke religie, evenals de noodzaak voor economische of militaire veroveringen, kan leiden tot een staat die meerdere landen omvat. Dus kan in een tijdperk de wereld getuige zijn van een staat of een rijk die uiteen zal vallen in een ander tijdperk. Wanneer de geest van het nationalisme sterker naar voren treedt dan religieuze loyaliteiten, of als er een conflict oplaait tussen de verschillende nationaliteiten die samengebracht waren, door bijvoorbeeld een religie, wordt elke natie onafhankelijk en herstelt zijn sociale structuur. Dat imperium verdwijnt dan. De rol van religie komt weer naar boven wanneer de religieuze geest sterker naar voren komt dan de geest van het nationalisme. Bijgevolg worden de verschillende nationaliteiten verenigd onder de vlag van religie tot de nationale rol weer opduikt, en ga zo maar door.

Alle staten die zijn samengesteld uit verschillende nationaliteiten, om welke reden dan ook – religie, economie, militaire macht of door de mens gemaakte ideologie zal worden vernietigd door het nationale conflict tot elke natie zijn onafhankelijkheid terug krijgt, omdat de sociale factor onvermijdelijk zal zegevieren over de politieke factor.

Ondanks de politieke omstandigheden die de oprichting van een staat noodzakelijk maken, is de basis voor het leven van individuen de familie, en deze breidt zich uit tot de stam, de natie, en uiteindelijk de hele mensheid. De essentiële factor is de sociale factor. Nationalisme is een permanente factor. De nadruk moet worden gelegd op de maatschappelijke werkelijkheid en de zorg voor de familie teneinde geïntegreerde, goed opgeleide mensen voort te brengen. Zorg moet daarna worden gegeven aan de stam als een sociale “paraplu” en een natuurlijke sociale school die haar leden ontwikkelt tot het post-familie stadium. De natie volgt daarna. Het individu leert sociale waarden voornamelijk via de familie en de stam die een natuurlijke sociale structuur vormen die niet gecreëerd is door een bijzonder individu. Het verzorgen van de familie is in het belang van het individu net als de zorg van de stam in het belang is van het gezin, het individu en de natie; het is onderdeel van de nationale identiteit. De sociale factor, de nationale factor, is de echte constante dynamische kracht achter de geschiedenis.

Het negeren van de nationale band van menselijke gemeenschappen en het instellen van een politiek systeem dat in tegenstelling is tot de sociale werkelijkheid vestigt slechts een tijdelijke structuur die vernietigd zal worden door de beweging van de sociale factor van deze gemeenschappen, dat wil zeggen, de nationale integriteit en dedynamiek van elke gemeenschap. Deze feiten zijn inherent aan het leven van de mensheid en zijn geen intellectuele speculaties. Elk individu in de wereld moet zich bewust zijn van deze realiteit en daarnaar handelen, zodat zijn acties de moeite waard zijn. Om te voorkomen dat afwijking, wanorde en schade in het leven van groepen mensen, die het resultaat zijn van een gebrek aan begrip en respect voor deze principes van het menselijk leven, ontstaan, is het noodzakelijk om deze vastgestelde realiteit te leren kennen.

DE VROUW

Het is een onomstreden feit dat zowel man als vrouw menselijke wezens zijn. Daaruit volgt, als een vanzelfsprekend feit, dat man en vrouw gelijk zijn als menselijke wezens. Discriminatie van vrouwen door een man is een flagrante daad van onderdrukking, zonder enige rechtvaardiging want een vrouw eet en drinkt net als een man eet en drinkt; een vrouw heeft lief en haat net als een man lief heeft en haat; een vrouw denkt, leert en begrijpt net als een man mens denkt, leert en begrijpt. Een vrouw, heeft net als een man onderdak, kleding, en vervoer nodig; een vrouw ervaart honger en dorst net als een man honger en dorst voelt; een vrouw leeft en sterft net als een man leeft en sterft.

Maar waarom zijn er mannen en vrouwen? De menselijke samenleving is samengesteld noch uit alleen mannen, noch uit alleen vrouwen. Het bestaat op natuurlijke wijze uit mannen en vrouwen. Waarom werden er niet alleen mannen geschapen? Waarom werden er niet alleen vrouwen geschapen? Tenslotte, wat is het verschil tussen mannen en vrouwen of man en vrouw? Waarom was het nodig om mannen en vrouwen te

scheppen? Er moet een natuurlijke noodzakelijkheid zijn voor het bestaan van man en vrouw, in plaats van alleen maar mannen of vrouwen. Hieruit volgt dat geen van hen precies hetzelfde is als de andere, en het feit dat er een natuurlijk verschil bestaat tussen mannen en vrouwen wordt bewezen door het gecreëerde bestaan van mannen en vrouwen. Dit betekent per definitie dat er een rol weggelegd voor elk van hen die overeenkomt met het verschil tussen hen. Bijgevolg moeten er verschillende heersende omstandigheden zijn voor een ieder, zodat zij hun natuurlijk verschillende rollen uit kunnen oefenen. Om deze rollen te begrijpen, moeten we het verschil begrijpen in de geschapen natuur van man en vrouw, dat wil zeggen het natuurlijke verschil tussen de twee.

Vrouwen zijn vrouwen en mannen zijn mannen. Volgens gynaecologen, menstrueren vrouwen ongeveer elke maand, terwijl de mannen, zijnde mannelijk, niet menstrueren of lijden tijdens de maandelijkse periode. Een vrouw is van nature onderworpen aan het maandelijkse bloeden. Als een vrouw niet menstrueert, is ze zwanger. Als ze zwanger is, wordt ze, als gevolg van zwangerschap, minder actief voor ongeveer een jaar, wat betekent dat al haar natuurlijke activiteiten sterk worden verminderd totdat ze haar baby baart. Als ze haar baby baart of een miskraam heeft, lijdt ze aan puerperium, een aandoening die volgt op het baren of een miskraam. Omdat de man niet zwanger wordt, wordt hij niet onderworpen aan de omstandigheden, het lijden van vrouwen. Daarna kan een vrouw de baby die ze droeg borstvoeding geven. Het geven van borstvoeding duurt ongeveer twee jaar. Borstvoeding betekent dat een vrouw zo onlosmakelijk verbonden is met haar baby dat haar activiteit sterk wordt verminderd. Ze wordt direct verantwoordelijk voor een ander persoon die ze ondersteunt in zijn of haar biologische functies; zonder deze bijstand zou die persoon sterven. De man, daarentegen, bevalt noch doet aan borstvoeding. Einde van het gynaecologische statement!

Al deze kenmerken vormen aangeboren verschillen als gevolg waarvan mannen en vrouwen niet hetzelfde zijn. Deze kenmerken op zich zijn de werkelijkheden die mannelijk en vrouwelijk, mannen en vrouwen definiëren; ze wijzen aan elk van hen een andere rol of functie toe in het leven. Dit houdt in dat mannen de vrouwen niet kunnen vervangen bij het uitvoeren van deze functies. Het is het waard te overwegen dat deze biologische functies een zware last zijn, waardoor vrouwen een grote inspanning moeten leveren en lijden. Echter, zonder deze functies van vrouwen, zou het menselijk leven tot een einde gekomen. Hieruit volgt dat het een natuurlijke functie is die noch vrijwillig, noch verplicht is. Het is een essentiële functie, zonder welke het menselijk leven tot een volledige stilstand zou komen.

Opzettelijke interventies tegen conceptie vormen een tegenhanger van het menselijk leven. Naast dat bestaat er een gedeeltelijke bewuste interventie tegen conceptie, alsmede tegen het geven van borstvoeding. Al deze zijn schakels in een keten van acties gericht tegen het natuurlijk leven, hetgeen neerkomt op moord. Voor een vrouw die zelfmoord

pleegt om niet te concipiëren en borstvoeding te geven, ligt dat binnen het domein van opzettelijke, kunstmatige ingrepen, die in tegenstelling zijn met de natuur van het leven belichaamd door het huwelijk, conceptie, borstvoeding, en moederschap. Ze verschillen alleen in gradatie.

Het loslaten van de natuurlijke rol van de vrouw in het moederschap – kinderdagverblijven die moeders vervangen – is het begin van het einde van de menselijke samenleving en transformeert deze in een louter biologische samenleving met een kunstmatige manier van leven. Kinderen scheiden van hun moeder en ze in kinderdagverblijven proppen is een proces waarbij ze worden omgezet in iets dat heel dicht komt bij kuikens, want kinderdagverblijven zijn vergelijkbaar met pluimveebedrijven waar kuikens op elkaar worden gepropt nadat ze uit het ei zijn gekomen. Niets is meer passend en geschikt zijn voor de mens en zijn waardigheid als natuurlijk moederschap.

Kinderen moeten worden opgevoed door hun moeders in een gezin waar de ware beginselen van het moederschap, vaderschap en kameraadschap van broeders en zusters de overhand hebben, en niet in een instelling die lijkt op een pluimveebedrijf. Zelfs gevogelte heeft, net als de rest van de leden van het dierenrijk, moederschap nodig als een natuurlijke fase. Daarom is het kweken op boerderijen vergelijkbaar met kinderdagverblijven tegen hun natuurlijke groei. Zelfs hun vlees is dan kunstmatig in plaats van natuurlijk. Het vlees van gemechaniseerde pluimveebedrijven is niet lekker en niet voedzaam, omdat de kuikens niet natuurlijk gefokt zijn en niet opgroeien in de beschermende schaduw van het natuurlijke moederschap. Het vlees van wilde vogels is lekkerder en meer voedzaam, omdat ze zich natuurlijk voeden. Voor kinderen die noch familie, noch onderdak, hebben is de samenleving hun voogd, en alleen voor hen, heeft de samenleving kinderdagverblijven en aanverwante instellingen nodig. Het is beter voor hen om te worden verzorgd door de maatschappij dan door personen die niet hun ouders zijn.

Als er een experiment wordt uitgevoerd om te ontdekken of de natuurlijke afhankelijkheid van het kind naar de moeder of het kinderdagverblijf gaat dan kiest het kind voor de moeder en niet voor het kinderdagverblijf. Omdat de natuurlijke afhankelijkheid van een kind naar de moeder gaat, is zij de natuurlijke en de juiste persoon om het kind te beschermen en te verzorgen. Het sturen van een kind naar een kinderdagverblijf in plaats van naar de moeder is dwang en onderdrukking en tegen zijn vrije en natuurlijke neigingen. De natuurlijke groei is voor alle levende wezens een vrije en gezonde groei. Een moeder vervangen door een kinderdagverblijf is dwang en een actie tegen een vrije en gezonde groei. Kinderen die worden gebracht naar een kinderdagverblijf gaan onder dwang of om redenen van uitbuiting en eenvoudigheid van geest. Ze worden gedreven naar kinderdagverblijven om puur materialistische en niet om sociale overwegingen. Als dwang en eenvoudigheid van geest er niet waren, zouden ze zeker het kinderdagverblijf verwerpen en zich vastklampen aan hun moeders. De enige rechtvaardiging voor een dergelijke onnatuurlijke en onmenselijke proces is het feit dat de vrouw in positie is die

niet overeenkomt met haar natuur, dat wil zeggen, ze is gedwongen om taken uit te voeren die asociaal en anti-moederschap zijn.

Een vrouw, wier geschapen natuur haar een natuurlijke rol heeft toegekend verschillend van die van een man, moet in een geschikte positie zijn om haar natuurlijke rol te vervullen. Moederschap is de functie van de vrouw, niet die van de man. Bijgevolg is het onnatuurlijk om kinderen te scheiden van hun moeders. Elke poging om kinderen te scheiden van hun moeders is dwang, onderdrukking en dictatuur. De moeder die haar moederschap verlaat, handelt in tegenspraak met haar natuurlijke rol in het leven. Ze moet beschikken over haar rechten, en met voorwaarden die niet-dwingend, niet-onderdrukkend zijn en passend bij haar natuurlijke rol. Ze kan dan haar natuurlijke rol vervullen onder natuurlijke omstandigheden. Als de vrouw gedwongen is om haar natuurlijke rol ten aanzien van conceptie en moederschap te verlaten, valt ze ten offer aan dwang en tirannie. Een vrouw die moet werken, is niet in staat om haar natuurlijke functie uit te voeren en is niet vrij, en *“in nood, is vrijheid afwezig”*.

Onder de geschikte en zelfs essentiële voorwaarden die het vrouwen mogelijk maken hun natuurlijke rol, die verschilt van die van mannen, te vervullen, zijn die omstandigheden die geschikt zijn voor een mens die verminderd capabel is en belast is met zwangerschap. Het dragen van een ander mens in haar baarmoeder vermindert haar fysieke vermogen. Het is onrechtvaardig om een vrouw, tijdens de zwangerschap, te plaatsen in omstandigheden van fysieke arbeid die onverenigbaar is met haar toestand. Want voor zwangere vrouwen om dergelijke fysieke arbeid te verrichten komt dat neer op een straf voor hun moederrol; het is de tol die zij betalen voor het binnengaan in het rijk van de mannen, dat hen van nature vreemd is.

Het geloof, zelfs als het dat van een vrouw is, dat zij uit eigen beweging fysieke arbeid moet beoefenen, is in feite niet waar. Ze voert het fysieke werk alleen maar uit omdat een harde materialistische maatschappij haar (zonder dat zij daar direct bewust van is) in die dwingende positie heeft geplaatst. Ze heeft geen andere keuze dan zich te onderwerpen aan de omstandigheden van die maatschappij, hoewel ze misschien denkt dat ze werkt uit eigen beweging. In feite, berooft de vermeende basis dat *“er is geen enkel verschil is tussen mannen en vrouwen”*, de vrouw van haar vrijheid.

De zinsnede *“geen enkel verschil”* is een monsterlijke misleiding. Dit idee zal de juiste en noodzakelijke voorwaarden vernietigen die de privileges vastleggen die vrouwen behoren te genieten tegenover de mannen in overeenstemming met hun eigen aard, en gebaseerd op hun natuurlijke rol in het leven.

Om de gelijkheid te eisen tussen man en vrouw in het dragen van zware lasten, terwijl de vrouw zwanger is, is onrechtvaardig en wreed. Om gelijkheid te eisen tussen hen in vasten en ontberingen terwijl ze borstvoeding geeft, is onrechtvaardig en wreed. Het eisen van gelijkheid tussen hen in welk vuil werk dan ook dat haar schoonheid beveelt

en afbreuk doet aan haar vrouwelijkheid is onrechtvaardig en wreed. Onderwijs dat leidt tot werk dat niet geschikt is voor haar natuur is eveneens onrechtvaardig en wreed.

Er is geen verschil tussen mannen en vrouwen in alles wat de menselijkheid betreft.

Geen van hen moet trouwen met de andere tegen zijn of haar wil, of scheiden zonder een proces of in onderling overleg. Evenmin mag een vrouw hertrouwen, zonder een dergelijke overeenkomst of scheiding; noch een man zonder echtscheiding of toestemming. De vrouw is de eigenaar van het huis, want dat is een van de geschikte en noodzakelijke condities voor een vrouw die menstrueert, concipieert, en zorgt voor haar kinderen. De vrouw is de eigenaar van de moederlijke opvang, die het huis is. Zelfs in de dierenwereld, die in vele opzichten verschilt van die van de mensen, en waar moederschap ook een plicht is volgens de natuur, is het wreed de vrouw haar onderkomen te ontnemen en de nakomelingen weg te nemen van hun moeder.

Een vrouw is een vrouw. Vrouw zijn betekent dat ze een biologische natuur heeft die verschilt van die van de man. De biologische natuur van de vrouw is verschillend van die van de man, en heeft vrouwen kenmerken gegeven die afwijken van die van de man in vorm en in wezen. Een vrouwelijk anatomie verschilt van die van een man net als die verschilt van planten en dieren. Dit is een natuurlijk en onweerlegbaar feit. In het dierenrijk en in het plantenrijk is de man van nature sterk en agressief, terwijl de vrouw mooi en zacht is. Dit zijn natuurlijke en eeuwige karakteristieken, inherent aan levende wezens, of het nu mensen, dieren of planten zijn.

In het licht van zijn verschillend karakter en in overeenstemming met de wetten van de natuur, heeft de man de rol gespeeld van de sterke en de strever niet per definitie, maar gewoon omdat hij aldus geschapen is. De vrouw heeft de rol van het mooie en het zachte, vanzelfsprekend omdat ze zo is geschapen. Deze natuurlijke regels zijn juist, deels omdat het natuurlijk is, en deels omdat het de basisregel voor de vrijheid. Alle levende wezens zijn vrij geschapen en iedere interferentie met die vrijheid is dwang. Het niet vasthouden aan deze natuurlijke rollen en het negeren van hun beperkingen komt neer op een moedwillige daad van corruptie tegen de waarden van het leven zelf. De natuur is ontworpen om in harmonie te zijn met de onvermijdelijkheid van het leven, van wat er is tot wat zal worden. Het levend wezen leeft tot aan zijn onvermijdelijke dood.

Het bestaan tussen het begin en het einde van het leven is gebaseerd op een natuurlijke wet, zonder keuze of dwang. Het is natuurlijk. Het is natuurlijke vrijheid.

In het dieren-, planten- en mensenrijk, moeten er mannen en vrouwen bestaan, zodat het leven kan doorgaan van het begin tot het einde. Niet alleen bestaan ze, maar ze moeten ook met absolute efficiëntie, de natuurlijke rol waarvoor ze zijn gemaakt uitvoeren. Als hun rol niet efficiënt wordt uitgevoerd, moet er een defect zijn in de organisatie

van het leven als gevolg van historische omstandigheden. Dit is het geval voor bijna maatschappijen overal in de wereld van vandaag de dag omdat ze de rollen van mannen en vrouwen verwarren en proberen om vrouwen om te vormen in mannen.

In harmonie met de natuur en de daaruit volgende doelen, moeten mannen en vrouwen creatief zijn in hun respectievelijke rollen. Dit tegengaan is achteruitgang; het is gericht tegen de natuur en vernietigt de basis van vrijheid, want het is vijandig tegenover zowel het leven als het overleven. Mannen en vrouwen moeten de rollen waarvoor ze zijn gemaakt uitvoeren en deze niet in de steek laten. Het loslaten van hun rol, of zelfs maar een deel ervan, vindt alleen plaats als gevolg van dwingende en abnormale omstandigheden. De vrouw die zwangerschap, huwelijk, verfraaiing en vrouwelijkheid afwijst om redenen van gezondheid verlaat haar natuurlijke rol in het leven onder deze dwingende omstandigheden van een slechte gezondheid. De vrouw die het huwelijk, zwangerschap of moederschap weigert als gevolg van werk verlaat haar natuurlijke rol in vergelijkbare dwingende omstandigheden. De vrouw die het huwelijk, zwangerschap of moederschap verwerpt zonder concrete reden verlaat haar natuurlijke rol als gevolg van een dwingende en moreel afwijkende omstandigheden. Aldus kan het verlaten van de natuurlijke rol van het vrouwelijke en het mannelijke in het leven alleen maar plaatsvinden onder onnatuurlijke omstandigheden die in strijd zijn met vrijheid en een bedreiging vormen voor de overleving van de mens.

Bijgevolg moet er een wereld revolutie komen die een einde maakt aan alle materialistische omstandigheden die vrouwen belemmeren in de uitoefening van hun natuurlijke rol in het leven, en hen dus drijft tot het uitvoeren van mannelijke taken om gelijke rechten te bereiken. Een dergelijke revolutie zal onvermijdelijk plaatsvinden, met name in de industriële samenlevingen, als een reactie op het instinct om te overleven, zelfs zonder enige aanstichter van de revolutie, zoals **HET GROENE BOEK**.

Alle samenlevingen van vandaag de dag kijken naar vrouwen als weinig meer dan waren. Het Oosten beschouwt haar als een product dat kan worden gekocht en verkocht, terwijl het Westen haar vrouwelijkheid niet meer herkent.

Vrouwen dwingen om het werk van een man te doen is een flagrante schending van de vrouwelijkheid waarmee ze van nature is voorzien en die een natuurlijk doel definieert die essentieel is voor het leven. Het werk van mannen verduistert de prachtige kenmerken van de vrouw die zijn gemaakt voor vrouwelijke taken. Zij zijn als bloesems, die er zijn om pollen aan te trekken en om zaden te produceren. Als we de bloesems verwijderen, zou de rol van de planten in het leven tot een einde gekomen. De natuurlijke fraaiheid van vlinders en vogels en vrouwtjesdieren is er voor dit natuurlijke vitale doel. Als een vrouw mannenwerk verricht, dreigt ze te worden omgevormd tot een man, en daarmee haar rol en haar schoonheid verlaat. Een vrouw heeft het volledige recht om te leven

zonder te worden gedwongen te veranderen in een man en haar vrouwelijkheid op te geven.

De fysieke structuur, die van nature anders bij mannen en vrouwen, leidt tot verschillen in het functioneren van de organen, die op hun beurt leiden tot verschillen in de psyche, stemming, emoties, maar ook in fysieke verschijning. Een vrouw is zacht; een vrouw is mooi; een vrouw huilt snel en is snel bang. In het algemeen zijn vrouwen zachtaardig en zijn mannen agressief uit hoofde van hun inherente natuur.

Het negeren van de natuurlijke verschillen tussen mannen en vrouwen en hun rol verwisselen is een absoluut onbeschaafde houding, vijandig tegenover de wetten van de natuur, destructief voor het menselijk leven, en een echte oorzaak voor de ellende van het menselijke sociale leven.

Moderne industriële samenlevingen, die ervoor gezorgd hebben dat vrouwen zich aanpassen aan de dezelfde fysieke arbeid als mannen ten koste van hun vrouwelijkheid en hun natuurlijke rol in termen van schoonheid, moederschap en sereniteit, zijn materialistisch en onbeschaafd. Deze imiteren is net zo dom als het gevaarlijk is voor de beschaving en menselijkheid. De vraag is dan niet of vrouwen wel of niet moet werken, want dat is een belachelijke materialistische presentatie van de zaak. Werk moet worden voorzien door de maatschappij aan alle leden die in staat werk nodig hebben – mannen en vrouwen op voorwaarde dat individuen werken op hun eigen terrein en niet worden gedwongen tot het uitvoeren van ongeschikt werk.

Het is onrechtvaardig en dictatoriaal dat kinderen werken onder omstandigheden van volwassenen. Het is even onrechtvaardig en dictatoriaal dat vrouwen werken onder de omstandigheden van mannen. Vrijheid betekent dat ieder mens een goede opvoeding krijgt die hem of haar in aanmerking doet komen voor werk dat past bij hem of haar. Dictatuur betekent dat de mens wordt geleerd wat niet geschikt is voor hen, en wordt gedwongen tot werk dat voor hen niet geschikt is. Werk dat geschikt is voor mannen is niet per se geschikt voor vrouwen, en de kennis die geschikt is voor kinderen is niet per se geschikt voor volwassenen.

Er is geen verschil in de rechten van de mens tussen man en vrouw, het kind en de volwassene, maar er is geen absolute gelijkheid tussen hen ten aanzien van hun plichten.

MINDERHEDEN

Wat is een minderheid? Wat zijn haar rechten en verantwoordelijkheden? Hoe kan het probleem van de minderheden worden opgelost op basis van de oplossing voor diverse menselijke problemen zoals gepresenteerd door De Derde Universele Theorie?

Er zijn slechts twee soorten van minderheden. Een groep behoort tot een natie die haar voorziet van een sociaal kader, terwijl de andere groep niet tot een natie behoort en haar eigen sociaal kader vormt. De laatste is degene die een van de historische groepen vormt die uiteindelijk een natie vormen op grond van een gevoel van verbondenheid en een gemeenschappelijke bestemming.

Het is nu duidelijk dat een dergelijke minderheid zijn eigen sociale rechten heeft. Elke inbreuk op deze rechten door een meerderheid is een daad van onrecht. Sociale kenmerken zijn inherent en kunnen niet worden gegeven of weggenomen. De politieke en economische problemen van minderheden kunnen alleen worden opgelost in een samenleving die wordt gecontroleerd door de massa's in wiens handen macht, rijkdom en wapens moeten worden geplaatst. Om de minderheid te zien als een politiek en economisch substraat is dictatoriaal en onrechtvaardig.

ZWARTE MENSEN ZULLEN HEERSEN OVER DE WERELD

Het meest recente tijdperk van de slavernij is de slavernij van de zwarten door de blanken. De herinnering aan deze tijd zal blijven in het denken van de Zwarte mensen totdat zij zichzelf daarvan gezuiverd hebben.

Deze tragische en historische gebeurtenis, de hieruit voortvloeiende bittere gevoelens, en het verlangen of de rechtvaardiging van een heel ras, vormt de psychologische motivatie van Zwarte mensen tot wraak en triomf die niet kan worden genegeerd. Daarnaast, is het de onvermijdelijke cyclus van de sociale geschiedenis, met de overheersing door de Gele mensen over de wereld toen zij wegtrokken uit Azië, en door de Blanke mensen met een uitgebreide koloniale bezetting over alle continenten van de wereld, die nu plaats maakt voor het opnieuw opstaan van de Zwarte mensen.

Zwarte mensen zitten nu in een zeer achterlijke sociale situatie, maar deze achterstand werkt het tot stand te brengen in de hand van hun numerieke superioriteit, omdat hun lage levensstandaard hen afschermde van methoden van anticonceptie en gezinsplanning. Ook hun oude sociale tradities brachten geen beperking met zich mee wat betreft huwelijken, wat leidt tot hun versnelde groei. De bevolking van andere rassen is gedaald als gevolg van anticonceptie, beperkingen op het huwelijk, en constante bezetting door werk, in tegenstelling tot de zwarten, die de neiging hebben om minder obsessief te zijn over werk in een klimaat dat altijd warm is.

HET ONDERWIJS

Onderwijs, of leren, is niet per se dat routinematige curriculum en die gerubriceerde onderwerpen in schoolboeken die jongeren worden gedwongen om te leren gedurende bepaalde uren zittend in rijen van tafels. Dit type onderwijs dat nu heersend is in de hele wereld is gericht tegen de menselijke vrijheid. Door de staat gecontroleerd onderwijs, waar regeringen mee komen wanneer ze in staat zijn om het op te leggen aan hun jongeren, is een methode van het onderdrukken van de vrijheid. Het is een gedwongen vernietiging van het menselijk talent, alsmede een opdringen van keuzes aan een mens. Het is een daad van destructieve onderdrukking van vrijheid, omdat het mensen berooft van hun vrije keuze, creativiteit en schittering. Een mens dwingen om te leren op basis van een vastgesteld curriculum is een dictatoriale handeling. Bepaalde onderwerpen opleggen aan mensen is ook dictatoriaal handelen.

Door de staat gecontroleerd en gestandaardiseerd onderwijs is in feite een opgelegd achterlijk maken van de massa. Alle regeringen die onderwijs cursussen opzetten in termen van formele curricula en mensen dwingen om die cursussen te volgen, dwingen hun burgers. Alle methoden van het onderwijs in de wereld moet worden vernietigd door middel van een universele culturele revolutie die de menselijke geest bevrijdt van curricula van fanatisme die een proces van bewuste verdraaiing van de smaak van de mens, het conceptueel vermogen en de mentaliteit dicteren.

Dit betekent niet dat scholen moeten worden gesloten en dat mensen hun rug toe moeten keren naar het onderwijs, zoals het misschien lijkt voor oppervlakkig lezers.

Integendeel, het betekent dat de maatschappij alle vormen van onderwijs moet aanbieden, om mensen de kans te geven om vrij te kiezen voor alle thema's die ze willen leren. Dit vereist een voldoende aantal scholen voor alle vormen van onderwijs. Onvoldoende aantallen scholen beperken de menselijke vrijheid van keuze, en dwingt de mens om alleen de vakken te leren die beschikbaar zijn, terwijl ze hen beroven van het natuurlijke recht om te kiezen om redenen van de niet beschikbaarheid van andere vakken. Samenlevingen die kennis verbieden of monopoliseren zijn reactionaire samenlevingen die neigen in de richting van onwetendheid en die vijandig staan tegenover de vrijheid. Samenlevingen die de leer van de religie te verbieden zijn reactionaire samenlevingen, die neigen in de richting van onwetendheid en die vijandig staan tegenover de vrijheid. Samenlevingen die religieus onderwijs monopoliseren zijn reactionaire samenlevingen, die neigen in de richting van onwetendheid en die vijandig staan tegenover de vrijheid. Evenzo geldt dit voor samenlevingen die godsdiensten, culturen en het gedrag van anderen verstoren tijdens het onderwijs in die vakken. Samenlevingen die materialistische kennis als taboe beschouwen zijn eveneens reactionaire samenlevingen, die neigen in de richting van onwetendheid en die vijandig staan tegenover de vrijheid. Kennis is een natuurlijk recht

van elk menselijk wezen en waarvan niemand het recht heeft hem of haar daarvan te beroven onder geen enkel voorwendsel, behalve in het geval waarin een persoon iets doet wat hem of haar van dat recht berooft.

Onwetendheid zal tot een einde komen wanneer alles wordt gepresenteerd zoals het werkelijk is en wanneer de kennis over alles beschikbaar is voor elke persoon op de manier die hem of haar past.

MUZIEK EN KUNST

Mensen zijn, omdat zij nog onontwikkeld zijn, nog steeds niet in staat om een gemeenschappelijke taal spreken. Totdat dit menselijke streven is bereikt, hetgeen onmogelijk lijkt, worden vreugde en verdriet, goed en slecht, mooi en lelijk, comfortabel en ellendig, sterfelijk en eeuwig, liefde en haat, de beschrijving van kleuren, gevoelens, smaken en stemmingen – alle uitgedrukt in de taal die iedereen zelf spreekt. Het gedrag zelf zal voortkomen uit de reactie die wordt geproduceerd door het gevoel dat de taal creëert in de geest van de spreker.

Het leren van een enkele taal, wat die ook mag zijn, is niet de oplossing. Het is een probleem dat onvermijdelijk zonder oplossing zal blijven totdat het proces van de eenwording van de talen is voltooid, op voorwaarde dat de erfelijke factor zijn effect verliest op de volgende generaties na het voorbij gaan van voldoende tijd. Het sentiment, de smaak en de stemming van de voorouders vormen die van hun nakomelingen. Als die voorouders verschillende talen spraken en hun kinderen, daarentegen een taal spreken, zouden deze nakomelingen niet per se een gemeenschappelijke smaak delen in de deugd van het spreken van een gemeenschappelijke taal. Een dergelijke gemeenschappelijke smaak kan alleen worden bereikt wanneer de nieuwe taal de smaak en het gevoel overgebracht van de ene generatie naar de andere met elkaar verbindt.

Als een groep mensen witte kleren draagt als ze in de rouw zijn en een andere groep zwart, zal het sentiment van elke groep worden aangepast aan deze twee kleuren, dat wil zeggen een groep verwerpt de zwarte kleur bij zo'n gelegenheid, terwijl de andere deze liever heeft, en vice versa. Zo'n sentiment laat een fysieke effect na in de cellen en in de genen van het lichaam. Deze aanpassing zal erfelijk worden overgedragen. De nakomende generatie zal automatisch de ene kleur verwerpen net als de voorouders en hun sentiment overnemen. Aldus zijn mensen alleen maar in harmonie met hun eigen kunst en erfgoed. Ze zijn niet in harmonie met de kunsten van anderen, om redenen van erfelijkheid, ook als die mensen, die verschillen in erfgoed, een gemeenschappelijke taal spreken.

Een dergelijk verschil ontstaat tussen de groepen van een volk, zelfs op kleine schaal. Het leren van een enkele taal is niet het probleem, en om de kunsten van anderen te

begrijpen als resultaat van het leren van hun taal is ook niet het probleem. Het probleem is de onmogelijkheid van een echte intuïtieve aanpassing aan de taal van anderen.

Dit blijft onmogelijk tot de effecten van erfelijkheid, die worden vastgelegd in het menselijk lichaam, tot een einde gekomen. De mensheid is nog steeds achterlijk omdat mensen niet communiceren in een gemeenschappelijke, overgedragen taal. Het is slechts een kwestie van tijd voordat de mensheid dat doel bereikt, tenzij de beschaving ernstig terugvalt.

SPORT, RUITERIJ EN HET PODIUM

Sport is of privé, zoals het gebed, dat men alleen beoefent in een afgesloten ruimte, of publiek, collectief uitgevoerd op open plekken, zoals het gebed, dat gemeenschappelijk wordt beoefend in de plaatsen van aanbidding. Het eerste type van sport betreft de individuen zelf, terwijl het tweede type van belang is voor alle mensen. Het moet worden beoefend door allen en mag niet worden overgelaten aan iemand anders om te beoefenen op hun kosten. Het is onredelijk om massa's mensen naar plaatsen van eredienst te laten gaan alleen maar om een persoon of een groep mensen te zien bidden zonder deel te nemen. Het is even onredelijk voor massa's mensen om naar stadions te gaan om een speler van een team te bekijken zonder zelf deel te nemen.

Sport is net als bidden, eten, en de gevoelens van koelte en warmte. Het is onwaarschijnlijk dat een menigte een restaurant binnen zal gaan alleen maar om te kijken naar een persoon of een groep mensen die zitten te eten. Het is ook onwaarschijnlijk dat ze een persoon of een groep of mensen laten genieten van warmte of verkoeling op hun eigen kosten. Het is even onlogisch voor de samenleving om een individu of een team het sporten te laten monopoliseren, terwijl de samenleving als geheel de kosten betaalt van een dergelijk monopolie uitsluitend ten gunste van een persoon of team. Op dezelfde manier zouden mensen niet moeten toestaan dat een individu of een groep, of het een partij, klasse, sekte, stam of het parlement is, om hen te vervangen in het beslissen over hun lot en bij het bepalen van hun behoeften.

Private sport is alleen van belang voor degenen die haar zelf beoefenen en op eigen kosten. Openbare sport is een publieke behoefte en de mensen kunnen in haar praktijk niet zowel democratisch of fysiek vertegenwoordigd worden door anderen. Fysiek kan de vertegenwoordiger niet aan anderen doorgeven hoe zijn lichaam en zijn moreel profiteren van sport. Democratisch gezien, heeft geen enkel individu of team het recht om sport, macht, rijkdom of wapens voor zichzelf te monopoliseren. Sportverenigingen vormen de basis organisatie van de traditionele sport in de wereld van vandaag. Zij beheren alle uitgaven en openbare voorzieningen die toegewezen zijn aan sport. Deze instellingen zijn sociaal monopolistische organisaties net als alle dictatoriale politieke instrumenten die de

autoriteit monopoliseren, die de economische instrumenten van rijkdom monopoliseren, en die de traditionele militaire instrumenten van de wapens monopoliseren. Als het tijdperk van de massa's afrekenet met de instrumenten die de macht, de rijkdom en de wapens monopoliseren, zal het onvermijdelijk het monopolie van de sociale activiteiten op gebieden zoals sport, ruitrij, enzovoort beëindigen. De massa's die in de rij staan om te stemmen op een kandidaat om hen te vertegenwoordigen, handelen in de onmogelijke veronderstelling dat deze persoon hen zal vertegenwoordigen en belichamen, in naam van hun waardigheid, hun soevereiniteit en gezichtspunt. Echter, die massa's, die zijn beroofd van hun wil en waardigheid, worden gereduceerd tot louter toeschouwers, die kijken naar een ander persoon die doet wat ze van nature zelf zouden moeten doen.

Hetzelfde geldt voor de menigte, die als gevolg van onwetendheid, niet zelf een sportbeoefent. Ze worden bedrogen door monopolistische instrumenten die zich inspannen om hen te bedonderen waardoor ze zich overgeven aan gelach en applaus in plaats van aan sport. Sport, als een sociale activiteit, moet er zijn voor de massa's, net als dat de macht, de rijkdom en de bewapening in de handen van het volk moet zijn.

Publieke sporten zijn er voor de massa's. Het is het recht van alle mensen voor hun gezondheid en ontspanning. Het is echter dom om de voordelen ervan over te laten aan bepaalde individuen en teams die deze monopoliseren, terwijl de massa's de faciliteiten en de kosten voor de publieke sport betalen. De duizenden die stadions bevolken, naar de sport kijken, applaudiseren en lachen zijn dwaze mensen die er niet in geslaagd zijn deze activiteit zelf te beoefenen. Ze zitten stilletjes in rijtjes op de banken langs de sportvelden, en juichen voor die helden die hen het initiatief ontnemen, het veld domineren en de sport controleren, en daarbij gebruik maken van de faciliteiten die de massa's betalen. Oorspronkelijk waren de publieke tribunes ontworpen om de massa's af te bakenen van de sportvelden, en om de toegang van de massa's tot de sportvelden te voorkomen. Wanneer de massa's marcheren en sporten op de speelvelden en in de open ruimtes zullen de stadions leeg en overbodig worden. Dit zal plaatsvinden wanneer de massa's zich bewust worden van het feit, dat sport is een publieke activiteit is die moet worden gedaan in plaats van bekeken. Dit is redelijker als een alternatief dan de huidige praktijk van een hulpeloze apathische meerderheid die alleen maar toekijkt.

Tribunes zullen verdwijnen, omdat er niemand zal zijn om erop te zitten. Degenen die niet in staat zijn om de rol van heldendom in het leven op te pakken, die onwetend zijn van de gebeurtenissen in de geschiedenis, die zijn ook niet in staat om in de toekomst te kijken, en dus niet ernstig zijn genoeg in hun eigen leven, het zijn de triviale mensen die de stoelen van de theaters en bioscopen vullen om de gebeurtenissen van het leven te bekijken en zo hun koers uit te zetten. Zij zijn als leerlingen die de schoolbanken bezetten, omdat ze nog ongeschoold zijn en nog alles moeten leren. Degenen zelf de loop van hun leven bepalen, hebben geen behoefte om naar het leven te kijken via acteurs op het podium of in de bioscoop. Ruiters die de teugels van hun paarden vasthouden zitten

ook niet op de tribunes van het racecircuit. Als iedereen een paard heeft, zal niemand komen kijken en applaudisseren. De toeschouwers zijn alleen degenen die te hulpeloos zijn om dit soort activiteiten uit te voeren omdat ze zelf geen ruiters zijn.

Bedoeïen volkeren hebben geen interesse in theaters en shows, omdat ze zeer ernstig en vlijtig zijn. Aangezien zij een ernstige manier van leven hebben opgepakt, bespotten zij het acteren. De Bedoeïen samenlevingen kijken ook niet naar optredens, maar voeren spelen uit en nemen deel aan vreugdevolle ceremonies, omdat ze van nature de noodzaak voor deze activiteiten erkennen en hen spontaan in de praktijk brengen.

Boksen en worstelen zijn het bewijs dat de mensheid zich niet heeft ontdaan van alle barbaars gedrag. Onvermijdelijk zal het ophouden te bestaan wanneer de mensheid de ladder van de beschaving verder beklimt. Menselijke offers en duels met het pistool waren bekende praktijken in eerdere stadia van de menselijke evolutie. Maar aan die barbaarse praktijken kwam jaren geleden een einde. Mensen lachen nu om zichzelf en hebben spijt van zulke daden. Dat zal het lot van boksen en worstelen zijn over tientallen of honderden jaren. Hoe meer de mens zich beschaafd en verfijnd, hoe meer ze in staat zullen zijn zowel de uitvoering als het stimuleren van deze praktijken te beëindigen.